

Manifestació de l'esquerra independentista l'Onze de Setembre de l'any passat // FOTO: Oriol Clavera

La riuada de l'esquerra independentista pren el carrer

Fa 40 anys naixia l'organització que va significar l'inici de l'independentisme modern: el Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN). D'aleshores ençà, l'esquerra independentista no ha abandonat els eixos ideològics amb què va néixer: la vinculació de l'alliberament nacional i del social, juntament amb a

reivindicació de la unitat dels Països Catalans. De les desenes de militants que van crear el PSAN, s'ha passat a desenes de milers que acudeixen a les convocatòries dels hereus d'aquell partit. Així doncs, malgrat una història d'alts i baixos, aquest Onze de Setembre el carrer mostrarà la potència i el poten-

cial que té la determinació de l'Esquerra Independentista arreu del territori.

L'ACCENTens hem adreçat a diverses persones que van participar en la fundació del PSAN o que van formar-ne part els primers anys, i que posteriorment han seguit camins polítics diferents: Josep Guia, Carles Caste-

llanos, Blanca Serra, Jordi Altarriba i Josep-Lluís Carod-Rovira. I també hem volgut conèixer l'opinió de les generacions més joves del PSAN i de les formacions que actualment conformen la galàxia de l'esquerra independentista.

>> Països Catalans 5 + En profunditat 8 i 9

Experiències de lluita a l'Argentina

Crònica de fàbriques sense patrons i moviments veïnals des de Buenos Aires i Jujuy
 >> Internacional 11

SUMARI

Estatuts i finançament

La picabaralla actual entre els partits catalans i el Govern espanyol sobre el finançament ja s'hauria d'haver previst, ja que, tal com explica l'economista Elisenda Paluzié, l'Estatut dona l'última paraula en aquesta matèria a Madrid.

>> Països Catalans 4

Brigades internacionals

Una vintena de persones solidàries dels Països Catalans han acudit aquest estiu a Cuba i Veneçuela amb les brigades de l'Esquerra Independentista: la Venceremos i l'Alí Primera. Hi van per portar solidaritat però també per aprendre d'aquells processos revolucionaris.

>> Països Catalans 7 + contraportada

30 anys sense Gustau Muñoz

L'Onze de Setembre de fa 30 anys moria Gustau Muñoz d'un tret disparat per les Fuerzas de Orden Público franquistes. Entrevistem una companya de militància d'aquell jove de 16 anys amb motiu de l'especial homenatge organitzat per a l'aniversari de la seua mort.

>> Cultura 14

PUNT DE MIRA

Cuba

AQUIL-LES RUBIO ALACANT

Després d'un mes a Cuba, amb la Brigada Catalana Vencemos, es fa ben complicada la tornada a la realitat del primer món. La ciutat, les botigues, els cotxes, el soroll, l'asfalt, els edificis alts, la publicitat, la *tele*, s'alien per fer més agressiu el retorn a casa.

A Cuba s'aprenen moltes coses. A prioritzar la col·lectivitat per davant dels desitjos individuals. A compartir el que hom té, i no a regalar el que ens sobra. A donar el millor de cada persona en benefici d'un projecte transformador comú. A dimensionar els veritables enemics dels Països Catalans. A valorar la importància de la unitat i de les discrepàncies polítiques. A prioritzar la construcció d'un subjecte revolucionari. I a no transigir davant possibilismes, reformismes ni falses dreceres. Cuba no és cap paradís, ni ho pretén ser. En 50 anys de Revolució ha donat temps a mil i una equivocacions, però també a mil i un encerts.

Tanmateix, quan es veuen els desastrosos efectes que han ocasionat els huracans Fay, Gustav, Hanna i ara mateix Ike per tota l'àrea caribenya, és quan es pot percebre el veritable valor de la Revolució cubana. A la major part dels estats del Carib la població (i especialment els més desfavorits) ha estat oblidada a la seua sort. El campe qui puga és la norma d'uns estats que només serveixen per assegurar els negocis d'uns pocs privilegiats, i només el record del Katrina en l'actual període electoral ha activat alguns mecanismes previsors al sud dels EUA, que no han evitat la mort de set persones. Per contra, a Cuba és continua la informació a la població, l'evacuació de persones i béns, la mobilització de totes les institucions, la previsió sanitària i l'habilitació de recursos per als més necessitats. Passaran vents i pluges, i arrasaran infraestructures, habitages i camps de cultiu, com així ha estat, però cap cubà es trobarà desvalgut davant les contingències del clima. Una cosa que no poden dir a Haití, la República Dominicana o els mateixos Estats Units.

COL·LABORACIÓ JOSEP VILLAROYA I NAVARRO

De lleis i reformes educatives; i en van...

Com a docent des de fa vuit anys voldria reflexionar sobre el món de l'educació. Tot i que trobe excel·lent la preocupació general per la situació alarmant que pateix el món de l'educació, m'espanta observar que sovint hom cau en els tòpics més absurds a l'hora de respondre a les causes d'aquest problema. Em centraré en el País Valencià, perquè és el cas que més conec i del que dispose de més dades... Posaré quatre exemples.

El 39,7% de l'alumnat valencià no aconsegueix finalitzar l'ESO, segons dades que corresponen al curs 2005-2006. Encara és més greu si tenim en compte l'evolució tan negativa dels darrers deu anys, sobretot quan parlem dels xicons, entre els quals el percentatge que no obté el graduat escolar assoleix el 48,1%, quasi la meitat!

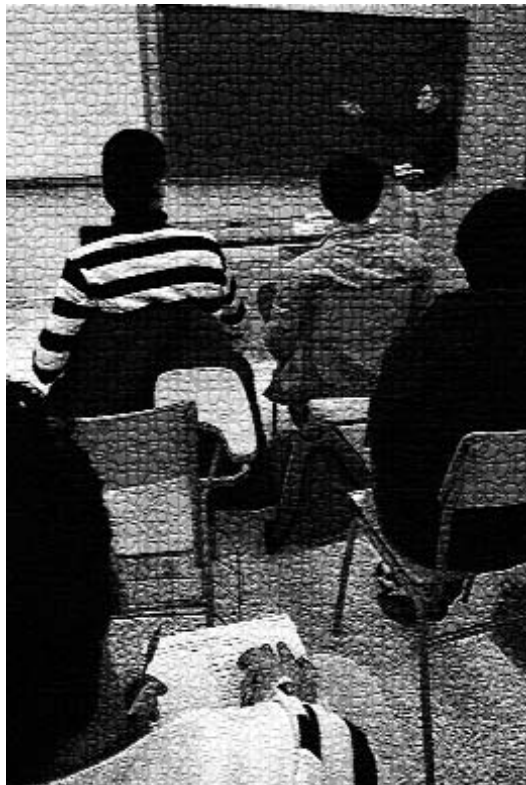
La introducció de l'anglès en l'assignatura Educació per a la ciutadania és una burla, quan la gran majoria de l'alumnat no té la capacitat per seguir-la en aquesta llengua, i quan no hi ha una voluntat real d'introduir aquesta llengua des d'infantil.

La concertació de línies de batxillerat a l'escola privada.

La creació d'aules -gàbia per a l'alumnat amb problemes de conducta.

L'Estat o la Generalitat (la de dalt o la de baix) podran elaborar més reformes, però mai no afrontaran el problema real de l'educació de l' nostre país. Raons? Perquè la quantitat de diners que s'haurien de gastar i els profunds canvis socials que haurien de fer els acovardeix? Ja que realment no tenen cap interès en millorar el nostre sistema educatiu.

És cert que hi ha manca de professionals, que les ràtios són massa elevades, que les estructures organitzatives i materials són millorables i que s'inverteix molt poc en aquest camp vital. Reconeix que una part molt minoritària dels docents ja estan cremats i la feina els supera, tal com passa en qualsevol altre col·lectiu. Però l'arrel

de tot plegat cal cercar-la en l'estructura social dels alumnes dels nostres centres educatius i en la protecció que gaudeixen els centres privats, amb un finançament a costa de diners que haurien de venir a l'ensenyament públic.

Un estudi dels protagonistes del fracàs escolar ens mostrarà com els alumnes de procedència social més humil i amb pares de molt baixa formació acadèmica (famílies obres industrials i agrícoles, immigrants) tenen un percentatge de fracàs escolar molt més elevat (alguns estudis parlen de fins a sis vegades més alt) que els alumnes de famílies de classe mitjana o alta.

Conseqüentment, els centres educatius que reben major quantitat d'alumnes d'aquest tipologia obtenen uns resultats per força més baixos que la mitjana, fet que repercuteix molt negativament en els barris de residència d'aquestes persones.

El fracàs escolar que tant escandalitza en determinades èpoques a periodistes i polítics ha existit sempre. El fracàs escolar ja era molt important aleshores i les posteriors polítiques educatives no l'han solucionat. Per tant, alguna cosa falla.

El món de l'educació també entra dins de la dinàmica mercantil del capitalisme, i també està patint els

processos de privatització que afecten altres sectors. En aquesta línia, el llibre *Los nuevos amos de la Escuela*, de Nico Hirtt, és molt aclaridor, posa l'èmfasi en aspectes com ara, l'anomenada autonomia dels centres (i el seu vertader significat, tal com ha passat al Regne Unit on s'ha aplicat), l'aprenentatge per competències i la desaparició dels continguts, el veritable significat de l'aprenentatge al llarg de tota la vida, o la jerarquització i la pèrdua de democràcia dins dels centres. En aquest sentit, és paradigmàtic el cas de Batiste Malonda, el professor i director del col·legi d'Almoines (la Safor) a qui la Conselleria d'Educació li ha obert un expedient i vol fer fora del càrrec, quan compta amb el suport de tota la comunitat educativa.

Cal solucionar els greus problemes econòmics, culturals i socials de les famílies d'aquests alumnes que fracassen. Atorgar als centres amb més alumnat d'aquestes característiques més professors de reforç, per al PROA, Aules d'Acollida, Programes de Garantia Social... ajuda a tenir petits èxits puntuals, però, no solucionarà mai el problema, que curs rere curs es repeteix amb nous protagonistes. Aquest fracàs escolar protagonitzat per les capes més humils de la nostra societat nodreix la borsa permanent de mà d'obra barata que la nostra societat capitalista necessita tenir, per tant, dubte molt que hi haja autèntic interès en solucionar l'arrel del problema. Bé, semblant al que està passant en altres sectors econòmics, però amb la diferència que la formació que puguem oferir a aquests joves marcarà en gran mesura la seua capacitat per comprendre el món en què viuen. Per tant, alumnat i professorat hem de treballar plegats per a fer de l'educació una eina que ajude a bastir una societat sense desigualtats, sense classes i uns Països Catalans lliures.

**Professor de Geografia i Història d'educació secundària*

L'ACCENT

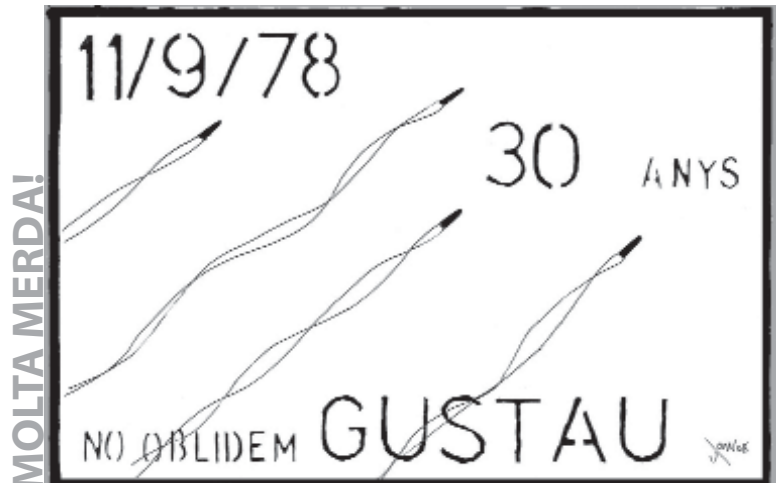
Número 137. Tirada: 5.000 exemplars Número de dipòsit legal: L-1014-02. La responsabilitat dels articles d'opinió recau exclusivament en els seus autors.

L'ACCENT és una publicació quinzenal d'àmbit nacional dels Països Catalans.

Redacció València: Carrer Maldonado, 46 baixos, 46001 València
Redacció Barcelona: Carrer Tordera 34 baixos, 08012 Barcelona
Adreça electrònica: ppxc@laccent.cat **Subscripcions:** 646 98 16 97 **Distribució:** 615 54 47 **15 Publicitat:** 616 07 33 28.

Consell de Redacció. Coordinació: Lluís Altarriba, Andreu Ginés, Aure Silvestre i Arnau Urgell. **Països Catalans:** Joan Buedes, Martí Crínic, Guillem Colom, Laia Creus, Pep Giner, Andrés González, Irene Jaume, Pere Habet, Francesc Miralles, Miquel Serra, Aure Silvestre, Arnau Urgell i Bel Zaballa. **Opinió:** Joan Teran.

Economia: Alex Tisminețky. **Internacional:** Ausiàs Almiranya, Laia Altarriba, Marc Lamarca i Manel López. **Cultura:** Joan Ballester, Joan Sebastià Colomer, Jordi Garrigós, Felip Pineda, Héctor Serra, Josep Maria Soler, Pau Tobar. **Correcció:** Mercè Mauri. **Edició gràfica:** Andreu Ginés. **Coordinació gràfica:** Oriol Clavera. **Il·lustracions:** Joan Carbonell, Roger Ferriols. **Distribució:** Guillem Romero Senent. **Han col·laborat en aquest número:** Aبلerto Cruz, Ester Rams, Miquel Rodríguez i Josep Villarroya, Josep Chiner, Cesk Freixas, Nora Miralles

MIQUEL RODRÍGUEZ* COL·LABORACIÓ

Una història per escriure

La celebració del 40è aniversari de la fundació del Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN) ens brinda una bona oportunitat per reflexionar sobre la història de l'esquerra independentista, el moviment polític que aposta per la independència i el socialisme als Països Catalans. Una reflexió més que mai necessària tenint en compte la bibliografia apareguda els darrers anys al respecte, un important desvell de llibres i materials de recerca històrica i periodística que reflexionen sobre la història del moviment independentista dels anys 80, i que en general dediquen una particular atenció al fenomen de lluita armada que protagonitzà Terra Lliure. Sembla que malgrat els intents de contextualitzar aquestes històries particulars (les de les organitzacions que formaven l'independentisme combatiu) en el marc dels fets socials, polítics i culturals en el qual es desenvolupaven, la majoria d'elles són narra-

socialisme d'alliberament nacional català d'una forma coherent i orgànica l'any 1968; les contradiccions que aquell moviment polític patí durant el procés de reforma política que convertí el franquisme en l'actual monarquia parlamentària; la formulació, concreció i posterior fracàs de l'estratègia armada impulsada per Terra Lliure, els CSCP, IPC i posteriorment el PSAN, amb especial atenció a la liquidació d'aquella etapa; i finalment, l'aparició d'una nova generació de lluitadors que a finals dels 90 s'implicà en noves lluites socials retornant els principis a la pràctica: la vinculació de les lluites socials, polítiques i culturals de les classes populars amb la reivindicació d'alliberament nacional, social i personal. És pensant en aquesta història que ens cal, que intento retrobar la veritat d'aquells mots que comencen a semblar un tòpic suat: cal conèixer el passat, per no tornar a ensopegar amb les mateixes pedres. Potser la història de l'esquerra

independentista que ens cal, igual que l'esquerra independentista que ens cal, haurà de ser menys autoreferencial i tancada a la reivindicació nacional, i haurà d'assumir també l'herència dels nous (i vells) moviments socials i obrers a l'entorn dels quals va néixer i créixer el PSAN. Una història que ha d'estar a l'abast de qualsevol, per explicar i alimentar alhora la mateixa lluita irreconciliable de sempre dels oprimits contra els opressors.

* Miquel Rodríguez és polític i militant independentista.

Hi ha, però, elements incontestables. L'independentisme que es dona a conèixer el 1979 tanca una etapa definitivament el 1995 amb aquell comunicat d'autodissolució de Terra Lliure. Es tracta d'una etapa important, no hi ha independentista que pugui negar això. I en bona mesura, és una constatació comuna a tota la bibliografia, fins i tot en llibres càusticament crítics com la *Història de l'MDT* de Xavier Deulonder. Ningú dubta en atribuir (de manera més o menys privativa) la pràctica política bàsicament agitativa del conglomerat que formaven l'MDT, els CSCP i Terra Lliure el creixement d'una opció política, la independentista, que abans era cosa de minories i que amb el temps havia estat assumida en major o menor mesura per àmplies capes populars. Seria injust deixar de reivindicar els sacrificis i els mèrits d'una generació que patí presó, tortures i morts, per fer avançar els plantejaments d'alliberament nacional i social als Països Catalans. Però també seria estúpido pensar que el reconeixement d'aquests mèrits i d'aquesta dedicació hauria d'implicar dissimular, ocultar o fins i tot negar els errors que es cometieren.

Seria caure en la pornografia política insistir en alguns dels lamentables episodis que es visqueren als vuitanta. Però és necessari constatar que ja des de 1987 l'independentisme estava dividit en dos blocs irreconciliables; que començava a recular per manca d'iniciativa política; i que perdia legitimitat davant el poble (cal dir que més per errors propis, com les batasses públiques al Fossar l'any 1988 immortalitzades per la premsa gràfica, que pels atemptats d'ETA als Països Catalans). I és necessari dir-ho des de l'esquerra independentista perquè, de moment, això només apareix o bé en els llibres (o textos) d'aquells que, sense penedir-se del seu passat, consideren que el lloc natural dels militants combatius dels 80 avui és ERC, o bé en els d'aquells que consideren que l'experiència armada va ser un error injustificable. En canvi, en els (pocs) llibres escrits per persones que encara avui militen o simpatitzen amb l'esquerra independentista aquestes dificultats i mancances no apareixen o no són analitzades en profunditat ni des d'una perspectiva suficientment crítica.

L'aniversari de la fundació del PSAN em remet, en definitiva, a la reivindicació d'una lectura crítica de la història de l'independentisme que ajudi a teixir un fil roig que vagi dels orígens a l'actualitat. Una història que encara està per escriure. Que analitzi en una visió global i integradora aquells plantejaments que, a finals del segle XIX, ja conjuminaven l'alliberament nacional i el social; que entengui com i en quin context el PSAN formulà per primera vegada el

primer cas, el delictes seria haver entrevistat Murat Karayılan, l'autor de l'entrevista, i Ibrahim Çemecioglu, el director general del diari Birgun, el que la va publicar. Tots dos van rebre notificació de l'obertura del cas a finals d'agost. L'acusació és "fer propaganda d'una organització terrorista". El periodista ha lamentat que el procés contra ells "és una manera de dir que no es poden fer accions per la pau". I ho justifica: "En el meu entrevista preguntava quan pararien de disparar les armes. Jo penso que el problema més gran que té Turquia és no reconèixer la guerra que ja dura trenta anys i està conduint l'Estat a un desastre".

L'altre cas obert és contra el periodista Sikkik Güler, de l'agència de notícies DIHA, i contra tres representants

polítics kurds. Tots ells estan acusats de "revelar una operació terrestre fronterera que era secreta". I és per això que també els acusen de "ser membres d'una organització armada" i "ajudar una organització terrorista de manera conscient". S'enfronten a una sentència que pot anar de sis mesos a 12,5 anys de presó. Güler va ser detingut quan anava cap a la ciutat de Hakkari (en zona kurda, molt a prop de la frontera amb l'Iraq) a cobrir un incident. Va estar 16 dies detingut i l'han deixat en llibertat a l'espera de judici. El delictes concret hauria estat passar informació sobre l'operació militar a la cadena de televisió RojTV, que emet des d'Europa en llengua kurda.

I tot això en un Estat, Turquia, que pren el relleu aquesta tardor a la cultura catalana com a convidat d'honor a la Fira del Llibre de Frankfurt d'enguany.

EDITORIAL

Crisi

Les dades d'atur conegudes recentment són la confirmació definitiva, ja no toca fer servir eufemismes, ni amagar el cap a l'espera que passés de llarg. Als Països Catalans, com a conseqüència de l'actual crisi econòmica, aquest passat mes d'agost el nombre d'aturats ha estat un 30% superior al del darrer any. Al Principat de Catalunya 342.082, persones no tenen feina (un 27,89% més), al País Valencià en són 285.660, (37,33% més). I a les Illes l'augment ha estat de 40,91% (43.540 persones). I el que és pitjor, les previsions són encara més fosques per al futur, sense que es vegi cap indici de canvi de tendència.

Així doncs, les conseqüències de l'esclat de la bombolla especulativa ja són ben presents al nostre país. Darrere la crisi del deute, desencadenada per causa de les hipoteques d'alt risc, tot el sistema financer ha entrat en crisi, i la caiguda de grans bancs, tant als EUA com a Europa, ha arrossegat la resta de sectors de l'economia, ha portat milions de persones dels països occidentals a l'atur, o a la incapacitat de fer front als endeutaments. Governos i bancs centrals, sempre tant dòcils a l'hora de deixar a l'estacada els treballadors, s'han vist ara obligats a intervenir per salvar el sistema financer i intentar frenar una reacció en cadena que, tanmateix, no s'ha aturat.

Però els qui van inflar la bombolla del negoci immobiliari, gràcies a la manca de regulacions i control del capital financer, fruit dels inqüestionables dogmes de la dictadura neoliberal, ara giren cap a un altre mercat especulatiu, el dels biocombustibles, que han esdevingut un gran negoci gràcies l'encariment de les fonts d'energia i la crisi energètica, d'aquesta manera han contribuït a la greu crisi alimentària que condemna els habitants dels països de la perifèria a dificultats, no ja per mantenir el seu nivell de vida, sinó fins i tot per sobreviure.

Si des de fa vint anys cadascuna de les crisis que s'anaven desencadenant als països emergents era explicada com una excepció, un desajust en el suposadament impecable funcionament del sistema global, ara ja no hi ha manera de maquillar-la, ja no es pot seguir negant que aquest sistema econòmic condueix, periòdicament, a crisis globals derivades, en últim terme, de la caiguda de la taxa de guanys, i que en aquesta ocasió s'afegeixen a la greu crisi ecològica que, al seu torn, posa també en qüestió la capacitat de trobar una sortida amb un nou cicle d'expansió i de recuperar els ritmes de creixement que li permetin legitimar-se.

LAIA ALTARRIBA I PIGUILLEM FULLEJANT

Jutjats per informar

El curs comença amb noves causes judicials obertes contra periodistes a Turquia. I és que la reforma el passat mes d'abril de l'article 301 del Codi Penal no ha servit per deixar d'enviar periodistes, escriptors i polítics a la presó. Aquest article, abans del canvi, contemplava que qui insultés la "turquitat" podia ser enviat a la presó; aquest concepte tant ambigu ha estat canviat per "nació turca", i els empresonaments han continuat. I no només l'article 301 envia periodistes a la presó, també n'hi ha d'altres que s'utilitzen per silenciar als qui volen donar veu a totes les parts implicades en el conflicte entre l'Estat turc i el poble kurd.

Són els casos que protagonitzen les dues notícies més recents que arriben de periodistes kurds encausats. En el

primer cas, el delictes seria haver entrevistat Murat Karayılan, l'autor de l'entrevista, i Ibrahim Çemecioglu, el director general del diari Birgun, el que la va publicar. Tots dos van rebre notificació de l'obertura del cas a finals d'agost. L'acusació és "fer propaganda d'una organització terrorista". El periodista ha lamentat que el procés contra ells "és una manera de dir que no es poden fer accions per la pau". I ho justifica: "En el meu entrevista preguntava quan pararien de disparar les armes. Jo penso que el problema més gran que té Turquia és no reconèixer la guerra que ja dura trenta anys i està conduint l'Estat a un desastre".

L'altre cas obert és contra el periodista Sikkik Güler, de l'agència de notícies DIHA, i contra tres representants

polítics kurds. Tots ells estan acusats de "revelar una operació terrestre fronterera que era secreta". I és per això que també els acusen de "ser membres d'una organització armada" i "ajudar una organització terrorista de manera conscient". S'enfronten a una sentència que pot anar de sis mesos a 12,5 anys de presó. Güler va ser detingut quan anava cap a la ciutat de Hakkari (en zona kurda, molt a prop de la frontera amb l'Iraq) a cobrir un incident. Va estar 16 dies detingut i l'han deixat en llibertat a l'espera de judici. El delictes concret hauria estat passar informació sobre l'operació militar a la cadena de televisió RojTV, que emet des d'Europa en llengua kurda.

I tot això en un Estat, Turquia, que pren el relleu aquesta tardor a la cultura catalana com a convidat d'honor a la Fira del Llibre de Frankfurt d'enguany.

OPINIÓ

Contra les ingerències

LAIA ALTARRIBA BARCELONA

Una vuitantena de representants de diverses entitats i partits catalans es van aplegar diumenge 7 de setembre davant del Palau de Justícia de Barcelona per denunciar la ingerència de les institucions espanyoles en la vida política catalana, en referència a la retallada que podria patir l'Estatut principatí en mans del Tribunal Constitucional. L'acte estava convocat pel sector anomenat "oficial" de la Plataforma pel Dret a Decidir (recordem que la PDD està dividida en dos des del passat mes de juny). Hi van ser presents per donar suport a la iniciativa representants de diversos àmbits culturals i professionals. Destacaven diverses persones en nom de CDC (entre ells Felip Puig, Oriol Pujol i David Madi), sobretot si tenim en compte que el líder del seu partit, Artur Mas, va pactar la primera retallada que va patir l'Estatut sorgit el 30 de setembre de 2005 del Parlament de Catalunya. Compartien fotografia amb ICV (Dolors Camats i Ricard Gomà), qui fa pocs dies oferia a Zapatero una negociació bilateral sobre el finançament a canvi d'aprovar-li els pressupostos. I també hi eren representants d'ERC (Joan Ridoa, Pere Aragonès), que s'havien oposat a l'Estatut en el referèndum, el mateix Estatut que ara defensen davant del Tribunal Constitucional. De l'àmbit social, tant CCOO com UGT donaven suport també a l'acte, un fet que posa en qüestió el caràcter sobiranista del manifest, si es té en compte la clau espanyola de treball i actuació de tots dos sindicats.

Entre els que van parlar a la posada en escena, va ser especialment aplaudit Alfons López Tena, vocal del Consell General del Poder Judicial. López va destacar que l'Estatut va ser aprovat pel poble català en un referèndum "molt difícil", i que tant alguns dels que el defensaven com dels que el rebutjaven eren diumenge compartint el mateix acte.

Mònica Sabata, com a portaveu de la PDD, va anunciar noves mobilitzacions si el Tribunal Constitucional fa algun retoc en el text estatutari.

L'Estatut aprovat ja feia preveure un mal finançament

LAIA ALTARRIBA BARCELONA

El curs polític al Principat de Catalunya ha començat molt calent. De fet, ja ha estat animat bona part de l'estiu. El protagonista ha estat la quantitat de diners que l'Estat ha de fixar perquè administri la Generalitat. El Govern espanyol ha fet una proposta que no satisfà els partits catalans (ni els del Govern ni CiU), així que aquestes formacions polítiques han anunciat que faran pinya per aconseguir un finançament just.

I què significaria un finançament adequat per als partits catalans? Doncs Antoni Castells, conseller d'Economia del Govern, situa la xifra en 3.800 milions d'euros més dels fixats per Madrid, i CiU l'eleva fins a 4.200 milions més. Al marge de la discrepància en la xifra, el més rellevant és que tots comparteixen la necessitat que la quantitat sigui superior a la que preveu Solbes, i que de moment han anunciat que faran front comú per defensar l'augment. Tot i això, ja hi ha qui ha recordat que l'Estatut aprovat ja preveia que en matèria de finançament l'última paraula sempre fos per Madrid, que és el que ara el ministre Solbes esgrimeix.

A l'espera del resultat del TC

Paral·lelament, hi ha tensió a l'espera de la decisió que hauria de fer pública aquesta tardor o hivern el Tribunal Constitucional espanyol sobre l'Estatut de Catalunya. És a dir, sobre si el deixa tal i com el va rebre o si encara el retalla més.

Sobre la decisió final del Tribunal Constitucional, ARNAU URGELL va recollir per a L'ACCENT les declaracions d'Alfons López Tena aquest agost a la Universitat Catalana d'Estiu, a Prada de Conflent. Aquest jurista, que és president del Cercle d'Estudis Sobiranistes (CES), va assegurar que la sentència del TC afirmarà que l'Estatut no és inconstitucional "ja que no obliga sinó que queda subordinat a les lleis i reglaments que aprovi l'Estat". D'aquesta manera s'aconseguirà, continuava López Tena, que "Catalunya esdevingui una autonomia més", fet que demostrarà que no es poden tenir elements propis d'Estat sense ser-ho. Amb aquest context, el jurista conclouia que la divisió política a Catalunya passarà a ser entre unionistes i independentistes, fet que suposarà el "trencament amb

Pedro Solbes no cedeix davant les pressions del "front català"

la cultura del peix al cove, que ha caracteritzat la cultura política catalana dels segles XIX i XX".

La pugna pel finançament

Al marge de la decisió del tribunal espanyol, però, encara som a la cultura del peix al cove, o això és la interpretació que es pot fer de l'actitud dels partits catalans en la negociació del finançament. Però anem a pams.

Per què es discuteixen Govern espanyol i partits catalans?

La pugna en matèria de finançament gira a l'entorn de quina ha de ser la fórmula per determinar les necessitats de despesa de la Generalitat principatina. Tal com explica l'economista Elisenda Paluzié: "El sistema de finançament fixa les necessitats de despesa de la Generalitat de Catalunya. Aquestes necessitats es cobreixen amb els tributs cedits i amb la participació en impostos estatals. Aquests recursos s'ajustaran en més o en menys pels mecanismes d'anivellament i solidaritat. Aquest ajustament actualment és el Fons de Suficiència, que tant pot ser positiu (es rep una transferència de l'Estat) com negatiu (es fa una aportació a l'Estat)". Per tant, la clau de volta del

sistema és la fixació d'aquestes necessitats de despesa i no la participació en impostos. Aquesta és la xifra que ens tocarà cada any".

Quin marge deixa l'Estatut votat en referèndum?

Elisenda Paluzié (que a més d'economista és impulsora de la plataforma Sobirania i Progrés) assegura que no hauria de sorprendre ningú l'actitud del Govern espanyol sobre el finançament principatí. I és que, com diem al principi, un anàlisi detallat de l'Estatut que es va aprovar en referèndum mostra que l'Estat ha conservat (abans i tot que el Tribunal Constitucional el retalli) àmplies competències per decidir què passa en aquestes qüestions de finançament. De fet, en cas de discrepància, sempre és el Govern de l'Estat qui té l'última paraula. En l'estudi que ha fet, Elisenda Paluzié recorda que "malauradament, i així ho vam denunciar des d'Economistes pel No [plataforma que s'oposava a l'Estatut], la bilateralitat va quedar molt tocada en el pas de l'Estatut pel Congrés dels Diputats. Articles com el 201.1 (que fa referència a la LOFCA) o el 206.3 (que acaba amb la frase demolidora: 'Els nivells esmentats d'anivellament i solidaritat són

fixats per l'Estat') són clars i donen molt poc poder de negociació a la Generalitat". Paluzié afegeix que "hi ha altres articles que fan referència a les funcions de la Comissió Mixta d'Assumptes Econòmics i Fiscals on hi hauria una relació bilateral (201.3; 210.2, disposició final primera que estableix el termini del 9 d'agost), però alguns són contradictoris amb el 206.3. A més, aquest tipus de bilateralitat sempre ha existit per totes les comunitats autònomes".

Així doncs, el que està en negociació amb Madrid és si la Generalitat disposa d'una quantitat major o menor de diners per tal de gestionar. I la conclusió és que el Govern espanyol sempre té l'última paraula.

Per tant, en el front comú actual que diuen que faran els partits principatins a Madrid, si aconseguïen mantenir-lo sense trencar-lo, el que negocien són uns euros de més, no pas majors quotes de sobirania ni d'autogovern. Sigui quina sigui la quantitat resultant, Madrid continuarà tenint l'última paraula sobre el que succeeix als Països Catalans. I això fins i tot si el TC no toca ni una coma de l'Estatut. El peix al cove continua imperant en la política catalana.

La Diada s'estén territorialment

Per primera vegada en 300 anys es commemora l'11 de setembre a les Terres de l'Ebre

ARNAU URGELL RIPOLL

Tot i aquesta extensió territorial és evident que els actes més multitudinaris se celebren a Barcelona. L'estructura de la Diada es manté respecte a altres anys i de nou són fruit de la coordinació entre Endavant, Maulets, la CAJEL, el SEPC i Alerta Solidària. En aquest sentit destaca la recent creació per part de les assemblees locals d'aquestes organitzacions a la comarca -conjuntament amb els casals- de l'Esquerra Independentista del Barcelonès. Aquesta nova realitat organitzativa es presentarà precisament a la vigília de la Diada en un acte al barri de Gràcia en les que destacaran les "lluïtes populars d'avui i ahir". Per Marc Garcia, portaveu d'Endavant, "les diades esdevenen proves de foc per a aquestes les dinàmiques de treball unitari". Garcia també ha assenyalat dos elements com el vintè aniversari de Maulets i el trentè de l'assassinat del jove independentista Gustau Muñoz com a elements clau de l'Onze d'enguany. A banda de l'acte polític que clourà la manifestació al Fossar de les Morenes també n'hi haurà, al llarg del dia, de Maulets, la CAJEL, l'MDT i la CUP.

L'Onze a comarques

Més enllà de Barcelona, la Diada té tres altres punts neuràlgics: Girona, Lleida i Reus. En aquesta darrera població l'Esquerra Independentista del Camp (EIC) -formada per una vintena de col·lectius i assemblees- convoca una manifestació amb el lema "Al Camp, 300 anys resistint". Tanmateix, els dies previs, i també posteriors, les convocatòries locals i comarcals s'estenen arreu del Principat (veure columna). En destaca la de Tortosa, ja que suposa la primera vegada a la història que es realitza una commemoració popular de l'Onze de Setembre a les Terres de l'Ebre precisament quan es compleix el tercer centenari de la caiguda de Tortosa. Josep Sabater, portaveu de Maulets, explica a L'ACCENT la importància d'un acte que agrupa a col·lectius d'ambdues bandes del Sènia i que esdevé, a la vegada, una mostra de la consolidació de l'independentisme en aquestes comarques així com del reconeixement de la seva pròpia identitat. La cultura popular i les torxes al castell de la Suda seran un dels elements

Capçalera de la manifestació independentista de l'any passat // FOTO: Oriol Clavera

que marcaran aquesta primera diada a les Terres de l'Ebre.

El Roser protagonitza de nou la Diada a Lleida

Es manté format de la Diada a Lleida: ofrena floral i manifestació de la CUP i l'Assemblea de Joves Independentistes de Lleida (AJILL). I de nou, la conversió del convent Roser en un Parador Nacional serà un dels elements protagonistes. Tal i com explica a L'ACCENT Gerard Sala, portaveu de l'AJILL, tot sembla indicar que aquest desembre començaran les obres en un espai considerat el símbol de la pèrdua de les llibertats nacionals. Per aquest motiu en les properes setmanes es reactivarà la campanya Salvem el Roser on hi participa el conjunt de l'esquerra independentista lleidatana. Enguany també, explica Sala, es treballarà per travessar punts d'encontre entre els diversos col·lectius independentista d'arreu de les Terres de Ponent.

En l'acte polític posterior a la manifestació hi participaran representants de la plataforma Som lo que Sembrem -que ha recollit més de 100.000 signatures en contra dels transgènics- i es recordaran els diversos casos de repressió que s'han vis-

cut als Països Catalans. Aquesta mateixa qüestió serà una de les protagonistes a l'acte polític previ a la manifestació de la CUP i Maulets a Girona. A banda, tal i com explica el portaveu de la CUP Jordi Navarro, també hi participaran representants del poble kurd i d'Izquierda Castellana i de la Plataforma Salvem la Devesa. Navarro explica que un dels temes a treballar en els propers mesos serà la reivindicació dels espais públics de la ciutat. "Girona pretén copiar el model Barcelona" explica el portaveu independentista i és que, per exemple, abans de l'estiu l'Ajuntament va intentar evitar un sopar solidari per diverses causes repressives amb l'argument que "podia resultar molest pel turisme que visita la ciutat".

La Diada de les estelades als ajuntaments

L'Onze de Setembre està plegat d'actes, no només populars, sinó també de caràcter més institucional. Enguany en destaca la iniciativa de la Comissió 100 anys d'estelada per tal que els consistoris dels Països Catalans penguin l'ensenyada independentista. La iniciativa, vehiculada principalment a partir de mocions de CiU, ERC i les CUP, es realitzarà

en més de seixanta ajuntaments del Principat (seixanta-cinc, en tancar l'edició) entre les quals sis capitals de comarca. Tanmateix hi haurà casos sonats com els de Vic on ni convergents ni republicans han volgut donar suport a la moció presentada per la CUP fet que ha aixecat moltes crítiques. Caldrà veure si el balcó del consistori vigatà s'aixeca amb l'estelada....

El "sobiranisme perplex"

La Diada arriba pocs dies després que l'Associació Catalana de Sociologia descrigués a la societat catalana (del Principat) com a "perplexa". Possiblement aquest adjectiu serveix també per l'espai denominat "sobiranista". I és que al trencament de la Plataforma pel Dret de Decidir (veure L'ACCENT 134) se li suma la confusió per les diverses convocatòries en motiu de l'11 de setembre. Mentre la PDD "oficial" va convocar un acte el passat diumenge 7 per "mostrar el rebuig a la intromissió de l'Estat a l'autogovern" -sense el suport de l'MDT, principal valedor de la Plataforma des de l'esquerra independentista- els "crítics" donen suport a la manifestació convocada per Sobirania i Progrés a la tarda de l'Onze.

AGENDA D'ACTES

6 de setembre

Molins de Rei. Acte polític, sopar popular, actuació poètica i festa (19:00).

Tàrraga. Xerrada Pedrolo independentista (20:00), cercavila reivindicativa (21:00) i sopar popular (22:00).

Terrassa. 2a marxa de torxes, sopar gratuït, fira d'entitats, parlaments i ofrena floral (20:00).

7 de setembre

Vila de Gràcia (matí i tarda). Bastoners, acte polític, vermut, arrossada i cant improvisat.

El Maresme (matí). Pujada al castell de Burriac, parlaments i pica-pica.

9 de setembre

Sants. Acte polític (20:00).

10 de setembre

Barcelona. Acte polític Fem avançar les lluites populars al Barcelonès (20:00).

Cervera. Xerrada, cant dels segadors, parlaments, sopar popular i concert (20:00).

Berga. 2a marxa de torxes, bastoners i parlaments (20:30).

Granollers. Acte polític, sopar popular i marxa de torxes (20:00).

Martorell. Mostra de cultura popular, sopar, acte polític i concert (21:00)

Olesa. Xerrada, sopar, marxa de torxes i acte polític (21:00).

Sant Cugat del Vallès. Bitlles, bastoners, sopar, acte polític i concert (20:00).

Solsona. 17è aplec independentista del Castellvell. Pujada al castell (17:00), xerrada construcció nacional a la xarxa (17:30) i concert (22:00).

Vic. Manifestació i acte polític (20:00)

Vilafranca. Balls tradicionals, acte polític i sopar popular (20:00).

11 de setembre

Girona. Cantada dels segadors (12:00), dinar solidari (14:00), concert amazigh (18:00), acte polític (19:00) i manifestació (19:00).

Lleida. Ofrena floral al Roser (10:30), manifestació (12:00).

Barcelona. Homenatge Gustau Muñoz (10:00), manifestació pels presos polítics (13:00), botifarrada (14:00), manifestació (17:00), acte polític central (19:00).

Reus. Ofrena floral i acte polític estàtua Carraslet (12:00), dinar popular (14:00) i manifestació (19:30).

12 de setembre

Salt. Cercavila, parlaments, sopar i concert (20:00).

Tortosa. Marxa de torxes a la Suda (21:00) i parlaments i mostra de cultura popular (21:45).

Vilassar de Mar. Xerrada 100 anys d'estelada, bastoners i concert.

13 de setembre

Barcelona. Homenatge a Gustau Muñoz (18:00).

SORTEIG D'UNA PANERA
DÒNA SUPORT A LA COMUNICACIÓ POPULAR

Compra un número i guanya un reproductor de DVD, una càmera fotogràfica digital i un lot de productes culturals valorat en 650 euros.

ACONSEGUEIX EL TEU NÚMERO ESCRIVINT A: ppcc@laccent.cat

L'ACCENT

Periòdic quinzenal popular
dels Països Catalans
www.laccent.cat

BREUS

Judici per a una de les dues-centes causes del Pla Caufec

Aquest 9 de setembre hi ha previst un judici a vuit activistes que van aturar durant unes hores les obres del Pla de Caufeca Esplugues de Llobregat el passat mes de maig. Les acusacions són de resistència, desordres públics, coaccions i danys per haver-se encadenat a bidons de ciment i a dues excavadores de l'obra. Tanmateix, no és ni de lluny l'únic judici pendent relacionat amb la lluita contra aquest macropla urbanístic, i és que al llarg de l'any una seixanta persones tenen pendents dos centenars de causes. Les properes vistes estan previstes els dies 23 i 30 de setembre.

L'estelada a la Pica d'Estats

El passat 31 d'agost, militants de la CAJEI va portar l'estelada a la Pica d'Estats, al Pallars Sobirà i que amb 3.143 metres esdevé un dels cims més alts de tots els PPCC. Els membres de la CAJEI instal·laren una estructura permanent a la part més alta d'aquesta muntanya per tal que l'emblema de l'independentisme hi romangués de manera permanent. Com van explicar des de la CAJEI, aquesta acció es va realitzar per tal de commemorar el 40è aniversari de la creació de l'estelada.

Continua la pressió cap a Acció Cultural del PV

Els recents acords de reciprocitat del senyal TV3 i Canalgal País Valencià i al Principat, no han atenuat la pressió exercida des de la Generalitat Valenciana cap a ACPV. L'acord al qual van arribar les conselleries dels governs autonòmics el passat mes d'agost, no s'acompanya d'una rebaixa de l'assejament cap a l'entitat cultural propietària dels repetidors, que són els que permeten la recepció del senyal de TV3 a les comarques valencianes. D'aquesta manera, mentre el passat 11 d'agost, el conseller de Presidència de la Generalitat valenciana, es felicitava per l'acord que permetria vore Canal 9 a l'àrea metropolitana de Barcelona, la seua conselleria i el govern mantenen en vigor els 600.000 euros de multa.

El rector de la UAB dimiteix després de 6 mesos de conflicte

LAIA CREUS BARCELONA

A finals del mes d'agost el rector de la Universitat Autònoma de Barcelona, Lluís Ferrer, va renunciar al seu càrrec després d'uns mesos conflictius entre equip de govern i estudiants arran dels fets ocorreguts el passat 4 de març. A petició del rectorat, aquell dia els Mossos d'Esquadra van carregar durament contra els estudiants que s'havien tancat a la Facultat de Filosofia i Lletres en el marc de la setmana de lluita estudiantil contra el procés de Bolonya.

La dimissió de Lluís Ferrer és una de les reclamacions que feien tant les Assemblies de Facultat de la UAB com el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans, però no l'única. També exigeixen que es tanquin tots els expedients disciplinaris que es van obrir contra diversos estudiants, que es depurin responsabilitats més enllà del rector i que s'obri un veritable procés informatiu i participatiu entre tots els agents implicats pel que fa a les reformes que afecten a l'àmbit universitari.

No és suficient

El Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) ha manifestat en un comunicat que la renúncia de Lluís Ferrer, malgrat adueixi motius personals, està

"totalment relacionada amb els esdeveniments succeïts aquest darrer curs a la UAB". Arnau Mallol, portaveu del SEPC, assegura que la dimissió de Ferrer s'ha fet "per la porta del darrere", i que està directament relacionada amb la pressió exercida pels estudiants, però també per part del professorat i el Personal d'Administració i de Serveis (PAS). "És només un dels càrrecs implicats en la càrrega del tancament del 4 de març i en la posterior persecució dels estudiants, de manera que encara no s'han depurat responsabilitats", afegeix Mallol. El sindicat d'estudiants també ha exigít la dimissió de Joan Carbonell Manils, vicerector, i Rafael Grasa Hernández, secretari general de la UAB, com també la degana de la Facultat de Filosofia i Lletres, Helena Estelella.

Marina Guinó, portaveu de les Assemblies de Facultat de la UAB, també creu que la dimissió té una relació directa amb els fets ocorreguts a la UAB el 4 de març, però que no és suficient: "La dimissió de Ferrer és només una de les reivindicacions que hem fet, però la qüestió de fons és que es paralitzin els plans d'estudi fins que no es puguin decidir els canvis en la universitat de manera democràtica i amb la participació de tots els agents implicats".

Tancament a la Facultat de Lletres de la UAB el curs passat

Els fets

La polèmica va començar quan els mossos d'Esquadra van carregar durament contra estudiants de la UAB que s'havien tancat pacíficament a la facultat de Filosofia i Lletres en el marc de la setmana de lluita contra el Procés de Bolonya. L'actuació policial es va fer a petició del rectorat de la Universitat i va acabar amb desenes d'estudiants identificats i detinguts. A finals de març, estudiants de la UAB aturaren el

Consell de Govern de la universitat per protestar contra els fets del 4 de març. El dia 9 de juny, els Mossos d'Esquadra van tornar a carregar contra els estudiants que aquests vegada protestaven davant de la Casa de la Convalescència, on es realitzava la reunió del Consell de Govern, i el dia 26 es va fer pública l'obertura de més d'una trentena d'expedients disciplinaris a diversos estudiants per haver participat en el tancament del 4 de març.

El PSIB retira ajudes econòmiques al català

GUILLERM COLOM PALMA

La consellera d'Educació i Cultura del Govern balear, Bàrbara Galmés, ha decidit retirar la subvenció anual de 25.000 euros que la Direcció de Política Lingüística atorga anualment a l'Escola Bressola de la Catalunya Nord.

La setmana passada la consellera d'Educació i Cultura, Bàrbara Galmés (PSIB-PSOE), va anunciar a la directora de Política Lingüística, Margalida Tous (PSM), que el seu departament retirava la subvenció que des de l'any 2001 el Govern balear atorgava a l'Escola Bressola. Aquesta subvenció, que Tous va definir com a "simbòlica", ja que només suposa un 0,4% del pressupost del departament, es va crear durant el passat pacte de progrés i el govern del PP la va mantenir al llarg de la legislatura passada. Aquest fet ha estat un dels més ha sorprès i indignat a entitats com el Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament de les Illes - Intersindical (STEI-i) o l'Obra Cultural Balear (OCB), afirma que això suposa una "renúncia flagrant" del Govern al seus principis.

Les raons de Galmés

La consellera Galmés va afirmar que aquesta subvenció no tenia sentit, ja que era per una entitat de fora del "territori espanyol", i que la prioritat del seu Govern era "potenciar l'ús social del català en el territori de la comunitat autònoma". Amb tot, les raons financeres també haurien comptat, com ha afirmat la consellera que "aquest era un acte de racionalitat econòmica". Jaume Corbera, professor de la UIB i president de l'Associació d'Amics de la Bressola, ha criticat aquesta decisió, argumentant que "la comunitat lingüística, tant si parlem de Mallorca, d'Alacant com de Perpinyà, és tota una. Les accions de promoció del català que es duen a terme en un lloc determinat repercuteixen en tot el conjunt de parts". Corbera ha afegit que fins i tot alguns ajuntaments de l'illa dediquen una petita part dels seus pressupostos a la promoció del català a fora de Mallorca.

Diferents concepcions del PSIB

Aquestes situacions es produeixen a causa de les diferents corrents en el

La consellera Bàrbara Galmés en un acte publicitari

mateix PSIB, on es poden trobar un grup més proper a les tesis de defensa de la llengua i cultura catalanes, amb gent com Francina Armengol i altres càrrecs, i el sector més proper a les tesis de Madrid, liderat pel porrener Joan Mesquida, exdirector de la Guardia Civil i actual secretari d'Estat

de Turisme, o la batllessa de Palma, Aina Calvo. Bàrbara Galmés, d'aquesta manera, se situa en aquest segon grup, juntament amb Margalida Nàjera, actual portaveu del Govern, que ha estat nomenada directora del Consorci que durà a terme la renovació de la platja de Palma.

L'ACCENT

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Ser subscriptor de L'ACCENT et permet rebre a casa cada quinze dies la publicació i col·laborar amb el projecte d'informació popular i compromes amb la realitat dels Països Catalans

NOM i COGNOMS

ADREÇA

CODI POSTAL i POBLACIÓ

TELF. & ADREÇA ELECTR.

TIPUS DE SUBSCRIPCIÓ TRIMESTRAL (12 EUROS) SEMESTRAL (24 EUROS)

Envieu aquesta butlleta per correu a: L'ACCENT, C. Maldonado, 46 baixos, 46001 València // L'ACCENT, 34 baixos, 08012 Barcelona // triqueu al 646 981 697 o bé envieu un correu electrònic a subscripcions@laccent.cat

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NOM DEL TITULAR

POBLACIÓ

ENTITAT OFICINA CONTROL NÚMERO DE COMPTA

Us prego que fins a nova ordre carregueu al compte corrent o llibreta indicada el rebut que us presentarà L'Accent en concepte de subscripció.

SIGNATURA

Les brigades de solidaritat tornen als Països Catalans

AURE SILVESTRE VALÈNCIA

Els membres de les dues brigades de solidaritat internacionalista de l'esquerra independentista van tornar als Països Catalans a finals d'agost i els primers dies de setembre després d'un mes d'estada a Cuba i Veneçuela.

Totes dues brigades, la Venceremos, de solidaritat amb Cuba, i l'Alí Primera, que centra el seu treball a Veneçuela, van dur als respectius països una vintena de brigadistes que tingueren l'oportunitat de conèixer de primera mà la realitat d'ambdós països.

L'Alí Primera a Veneçuela

En el cas de l'Alí Primera, aquesta va integrar set persones que van estar a la República Bolivariana de Veneçuela del 5 d'agost al 4 de setembre. Com en anys anteriors, aquests establien l'epicentre de la seua estada a la parròquia de la Vega, Caracas, un humil barri de cases autoconstruïdes i que, com expliquen el membres de l'Alí Primera, compta amb un llarg historial d'experiències d'autogestió, lluita i combativitat. La contrapart d'aquesta brigada és el Comitè de Tierra Urbana (CTU) d'aquest suburbi. Els trenta dies llargs a Veneçuela van servir, com aclareixen els brigadistes, per entendre els grans problemes i reptes pels quals travessa la revolució bolivariana al país caribeny. Entre ells, remarquen els de la dialèctica entre la incipient burocratització del procés revolucionari i tot el seguit d'experiències d'autogestió comunal.

Una de les qüestions més complexes

que van alçar més interès entre els brigadistes va ser la de la constitució del Partit Socialista Unificat de Veneçuela (PSUV), un projecte que pretén aglutinar en una única organització política totes les forces que integren el moviment bolivarià. Entre les activitats realitzades també van destacar les reunions amb els consells comunals de la Vega, les delegacions locals del PSUV o la visita als mercats (mercats comunals de productes subvencionats per l'empresa estatal Petrolero de Veneçuela). Els integrants de l'Alí Primera també van poder conèixer el treball desenvolupat per Caribes de Itagua, un col·lectiu cultural i polític centrat en el combat, des de la música i diverses accions, problemàtiques com el de la violència entre bandes o les drogodependències. Un altre dels aspectes més treballats des dels nuclis revolucionaris és el de la solució al problema de l'habitatge, amb experiències com les de les ocupacions d'edificis abandonats o el dels Pioneros, que té com a objectiu la creació de nous centres urbans plenament democràtics i participatius.

La Venceremos a Cuba

En el cas de la Venceremos, brigada de solidaritat amb Cuba, la seua estada a l'illa del Carib també es va produir el mes d'agost. Com en anys anteriors va

Els brigadistes catalans amb membres de la cooperativa Félix Duque

fer bona part de la seua feina al municipi de Jagüey Grande, a la província de Matanzas. Aquest estiu, la brigada va aprofundir en el treball realitzat altres anys d'estreynar els lligams entre l'illa i els Països Catalans. Per aquest motiu, a més de les reunions amb representacions dels poders i les administracions locals i provincials, i d'organitzacions com el Partit Comunista, la Unión de Jóvenes Comunistas, la Federación de Mujeres Cubanas o Comités de Defensa de la Revolución de diferents localitats de l'illa, la Venceremos va organitzar activitats que ajudaren al coneixement de la realitat dels Països Catalans. A més, com en anys anteriors, la Briga-

da va aconseguir fer arribar el material solidari arreplegat al llarg del curs i que es va destinar a l'Hogar del Impedido de Jagüey, i el Poder Popular i l'Hospital Iluminado Rodríguez d'aquesta mateixa localitat. Com van explicar, els membres de la brigada també pogueren comprovar personalment l'excel·lent treball de preparació i coordinació popular davant l'arribada dels huracans Fay i Gustav i que aconseguí que no es produïren víctimes mortals. Precisament, l'arribada d'aquests huracans va fer que els brigadistes hagueren de perllongar un dia més la seua estada a l'illa pel tancament de l'aeroport internacional de l'Havana.

Companys de Casellas denuncien el patiment que li ha infligit el Govern

REDACCIÓ BARCELONA

La notícia va arribar en forma de nota de premsa del Departament de Justícia, i la família i l'advocada no hi confiaven massa. Acaba d'arribar la notícia als mitjans de comunicació, però ells no volien creure-s'ho fins que el mateix Amadeu Casellas els confirmés que havia abandonat la vaga de fam. A l'última hora de la tarda del divendres 5 de setembre la seva advocada va aconseguir parlar per telèfon amb ell i li va confirmar: al dia 76 de la vaga l'abandonava.

El motiu que Amadeu hagi abandonat la vaga de fam: l'havia anat a veure el Síndic de Greuges i li havia traslladat el compromís dels Serveis Penitenciaris de la Generalitat de deixar-lo sortir al carrer de manera progressiva. Això significa que quan estigui recuperat després de tants dies sense menjar, li començaran a donar a alguns permisos per sortir alguns dies de la presó; després el passarà a estar sota el règim de l'article 100.2 del Reglament del Règim Penitenciari (que és un tercer grau amb restriccions), i finalment ja podrà sortir en llibertat amb el Tercer Grau ordinari.

Així doncs, tot i que no el deixen lliure immediatament, aquest pres anarquista considera que han donat motius prou convincents com per confiar que d'aquí a poques setmanes hauran complert una de les dues condicions que havia posat per deixar la vaga de fam: que li concedissin el tercer grau. El problema, explica Roser Iborra (del Grup de Suport de Vic) a L'ACCENT és que Serveis Penitenciaris no s'ha compromès a un calendari concret de compliment per cadascun d'aquests passos: "Així doncs, des de grup de suport no hem acabat la nostra feina. Entenem que hem aconseguit una primera victòria, ja que han fet el gest mínim imprescindible perquè abandonés la vaga de fam, però encara no és al carrer".

Per què tant patiment?

A més, Roser Iborra és queixa que el Govern hagi posat en perill la vida d'Amadeu Casellas: "Potser li quedaran seqüeles irreversibles a la salut, i si és així la responsabilitat serà tota d'ells. Si tot plegat havia d'acabar així, per què no li donaven abans el tercer grau i d'aquesta manera estalviaven el seu patiment i el de la mare i amics?". A més, des del grup de suport han volgut subrat-

Manifestació de suport pels carrers de Barcelona

llar que Casellas no ha rebut cap tracte de favor, sinó que surt en llibertat d'acord amb el que estableix la llei. I han tornat a recordar que el pres anarquista ha patit aquesta situació perquè el volien castigar per la seva rebel·lia.

Els darrers dies, davant de l'agreuement de la salut d'Amadeu per l'elevat nombre de dies que feia que

estava en vaga de fam i per la intensificació de les accions de suport, els mitjans de comunicació se n'estaven fent més ressò. També dos diputats catalans a Madrid (Joan Ridaó, ERC, i Joan Herrera, ICV) s'havien interessat per la seva salut i havien demanat de visitar-lo, però Serveis Penitenciaris no els havia donat el permís.

ENVIEU-LI EL VOSTRE SUPORT

Amadeu Casellas Ramón
C.P. Quatre Camins
Ap. de Correu 335 08400 Granollers

MUNICIPALISME

Estiu malbaratat

JOSEP CHINER VALÈNCIA

Al meu estiu li queden poques hores per concloure. Darrera posada de sol perquè el treball no perdona, i les obligacions velles i noves em cridaran a les 7 del matí al despertador.

No sóc dels qui escriu sobre les seua rutina, i el bolígraf fuig d'emanar vivències o sentiments, però tinc una idea rumiada des que començà l'estiu i no ha pogut eixir de cap de les maneres. L'1 de juliol em propose fer-me amb alguns llibres, escrits o textos sobre la "classe política" d'àmbit municipal i les seues experiències en el treball local (absurd el sobrenom el de "classe política" que mai he entès ni compartit per catalogar als polítics. Concepció la classe social burgesa, la classe obrera, proletària o les populars, però de política res de res. Tanmateix em fa, encara que aquest renom és àmpliament difós i amb presència diària als mitjans de comunicació i per això m'apareix en moltes de les recerques i referències). Comence amb una recerca tranquil·la a la Biblioteca Municipal de València, passe a fer un altra, ja més neguitós, a la Universitat de València i acabe desesperat trastejant per internet.

Sorpresa la meua en "descobrir" que no trobe cap títol publicat al voltant de la política local escrita per polítics. La sorpresa a mesura que avança l'estiu es transforma en recel. Em pregunte on es troba eixa classe potent que apareix fins a l'enfiteu dels periòdics i televisius i que decideix el destí de milions de persones als Països Catalans i a l'Estat espanyol? Perquè la "classe política local" (també tenim la provincial, nacional o europea però ja pertanyen a un esglaó més alt en l'evolució) decideix sobre la quantitat de territori a edificar, el nombre d'habitants que ha de tenir un municipi o els serveis i infraestructures a crear. Dues respostes m'assalten. La primera, "en són ben pocs i no tenen pes ni cap rellevància social ni experiència com per plasmar el seu treball". La segona, "cap d'ells té la mínima formació necessària ni esperit social per parlar de la seua vida dedicada a la política". És realment estrany que regidors i alcaldes, alguns amb més de 20 anys de dedicació exclusiva a la política, no tinguen cap línia dedicada als seus afers quotidians. Doncs aquests polítics han resultats ser més fugissers que una rabosa al bosc. Ara el recel se m'ha esmunyit i ha donat pas al fastic. I és que la raó per la qual no han escrit ni una sola línia, excepte l'indigest pròleg del llibret de festes patronals que treuen tots els anys, rau en el poc temps lliure que els queda després d'aprovar uns pressuposts municipals calcats als de l'exercici anterior, i perquè la faena a la qual realment es dediquen amb cos i ànima és la de les adjudicacions a empreses privades dels serveis municipals i els moviment dels eures a les diferents partides pressupostàries. Si algun dia decideix reenganxar-me en aquesta recerca faré saber el resultat.

EN PROFUNDITAT

L'independentisme modern fa 40 anys

La soca de l'independentisme

REDACCIÓ VALÈNCIA

Si organitzativament l'independentisme d'esquerres fos un arbre, segurament el Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN) no serien les arrels, però sí la soca. En efecte, d'ençà la seua fundació el 1968, a partir de la ruptura ideològica respecte del vetust Front Nacional de Catalunya (FNC), la gran majoria de les organitzacions independentistes han florit directament o indirecta del PSAN.

En ser la primera experiència moderna de l'independentisme revolucionari i nàixer en un moment de constants mutacions polítiques, la seua existència no estigué exempta de contradiccions. Ja el 1974 visqué la primera escissió d'un sector crític amb la participació del partit en els fóruns autonòmics; es tractava del PSAN-p (que posteriorment es refundaria en Independentistes dels Països Catalans). També exmilitants del PSAN participaren des de 1979 en la formació i activitat de l'organització armada Terra Lliure; com ara Toni Villascusa mort en combat el 1984. Alhora, i com a resposta a la forta repressió que d'ençà el 1970 patia l'independentisme, el PSAN s'implicà en la formació dels Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans.

A principi de 1980 el PSAN impulsà el Moviment de Defensa de la Terra (MDT) com a front de masses de l'independentisme.

Tanmateix, l'experiència aglutinadora no reeixí per la manca de consens amb l'IPC que (tot i haver participat en els debats fundacional) no es vinculà a l'MDT fins el 1985. Mesos més tard i ja el 1986 l'MDT s'escindí en dos sectors, el vinculat amb l'IPC -que apostava per una implicació major en les lluites populars- i el relacionat amb el PSAN -que apostava per una acumulació de forces en torn a la reunificació nacional i la independència. La tensió entre aquests dos sectors (ambdós es consideraven els legítims mantenedors de les sigles MDT) arribà al seu punt culminant en l'agressió de l'1 de setembre de 1988 perpetrada per membres de l'MDT-IPC contra membres de l'MDT-PSAN. Per aquestes dates, la tensió es traslladà a les presons i a l'organització armada, que tot i haver-se manifestat contra el trencament, no pogué impedir l'escissió.

Però en l'independentisme combatiu no tot foren moviments destructius. Apadrinada per l'MDT-PSAN naixia el 1988 l'organització juvenil Maulets, que ha mantingut la seua existència fins a l'actualitat i que fou -junt amb la Plataforma per la Unitat d'Acció- un dels pols que va mantenir viva la flama independentista durant "la llarga marxa" de la segona meitat del 1990. També a partir d'aquesta experiència, el PSAN n'impulsà l'Assemblea d'Estudiants Nacionalistes, que fou un dels nuclis fundadors

de la CEPC (precedent del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans).

El 1989 el PSAN decidí abandonar les sigles MDT -per considerar-les tacades de "lluita fratricida"- i impulsà un nou front patriòtic de masses anomenat Catalunya Lliure que concorregué en diferents conteses electorals. Tanmateix el projecte trobà grans dificultats, ja que aviat s'enfrontà -com l'altre sector de l'independentisme- a intents liquidacionistes -endògens i exògens que afavoriren el pas de bona part dels seus quadres a ERC i a la desaparició progressiva de la lluita armada. Tot i això, Catalunya Lliure assolí certa projecció social i gran referencialitat en moltes comarques. Però, a partir de 1995, el front de masses tornà a entrar en crisi fruit d'un debat intern pel qual bona part de la militància volia aprofundir políticament l'anomenat "tercer eix", és a dir en la defensa dels drets dels i les treballadors. Disconforme amb això, el PSAN abandonà la direcció de Catalunya Lliure, en considerar que la nova línia tendia a la "marginalitat". Davant això, bona part de la formació passà a ERC i les restes es vincularen a la recent creada Plataforma per la Unitat d'Acció -on també acabaren recalant exmilitants de Maulets-, i de l'extinta Assemblea d'Unitat Popular.

El 1996, després d'un fort debat intern i davant la gran divisió del moviment, el PSAN decidí potenciar-se com a organització independentista i marxista amb les seues sigles posposant sine die la voluntat de reconstruir el Moviment Català d'Alliberament Nacional.

Avui dia, malgrat que l'esquerra independentista és un espai polític recent que beu de diferents fonts, hom no pot negar la seua vinculació directa amb les experiències sorgides els anys 1980 i 1990. En eixe sentit, bona part de les organitzacions que configuren aquest espai: Maulets, SEPC, MDT (refundat el 1998 pel sector IPC), Endavant,... tenen un parentesc més o menys directe amb el PSAN o amb experiències organitzatives vinculades a ell. Això el situa com a tronc històric i comú de l'independentisme modern.

L'experiència municipalista del PSAN

Malgrat ser el municipalisme un dels eixos més explotats darrerament per l'esquerra independentista pocs coneixen aquesta primera participació del PSAN en unes conteses locals. En les eleccions de l'abril de 1979, el PSAN es presentà arreu la geografia catalana, majoritàriament en coalició, i n'obtingué 32 regidors; alguns en solitari, com ara Manresa o Sant Boi, i d'altres en aliança amb altres sectors com ara a Gandia, Vinaròs, Torelló o Arbúcies. Tot i això, aquest primerenc municipalisme no tingué continuïtat, ja que el PSAN considerà negatius els resultats.

La fundació del PSAN va obrir una línia d'anàlisi política i d'organització popular que va fer avançar ideològicament i organitzativament la lluita patriòtica de mitjans del segle XX inserint-la en el nou moment social i polític mundial de lluites populars i obreres antiimperialistes i d'alliberament nacional. Amb el PSAN es parla de creació de moviment organitzat identificant el subjecte polític que ha de tirar endavant el procés d'alliberament: les classes populars catalanes amb els treballadors i treballadores al capdavant. Amb el PSAN s'identifica clarament la nació -els Països Catalans- i l'objectiu: l'alliberament de la doble opressió nacional i de classe; s'identifica també la naturalesa dels estats espanyol i francès com a força d'ocupació, de dominació política, militar, econòmica i cultural, i d'alienació ideològica. La crítica del PSAN al capitalisme i a l'estratègia de l'imperialisme mundial des d'un enfocament autocentrat en el país era la millor manera de contribuir a la lluita per un món millor.

Núria Cadenas
Militant de PSAN

Tota la creació del PSAN i la seva continuïtat i pràctica política. Ben mirat, l'arribada del PSAN marca l'entrada de l'independentisme català en la modernitat: tot enllaçant els plantejaments clarament independentistes amb els pioners de començament de segle XX (no hi ha bolets d'aparició diguem-ne espontània: som fills del pòsit que ens ha precedit), i també amb els processos d'alliberament que s'estenien a tot arreu del món, el PSAN va trenar un corpus ideològic sòlid que posava les bases per al que havia de venir. No és casualitat que l'independentisme català actual sigui, d'una manera o d'una altra, fill ideològic i fins i tot orgànic del PSAN. El dibuix del marc nacional complet, el lligam indestruïble entre alliberament nacional i de classe, i la reivindicació clara de la independència són més que un llegat: configuren una pràctica imprescindible per al futur digne i lliure que cada dia tenim més a prop.

Carles Castellanos
Militant de l'MDT i fundador del PSAN

Si analitzem les posicions polítiques de l'independentisme contemporani de la primera època podem considerar que la formació del nou moviment tingué lloc als Països Catalans sobretot a partir de dues ruptures successives envers la política conservadora. Amb el PSAN té lloc una primera ruptura de tipus ideològic perquè, fent una anàlisi de classe de la societat catalana i prenent com a base d'actuació el conjunt de la nació catalana, trenca ideològicament amb el catalanisme conservador. La segona ruptura essencial és de tipus polític i té lloc als anys 80 del segle passat amb la creació d'un veritable moviment (CSPC, TL, MDT), amb projecte polític, anàlisi, eslògans, etc. propis, i difosos entre sectors socials importants, principalment entre les generacions joves. El PSAN va representar, doncs, un punt inicial de l'esquerra independentista, principalment pel que fa al marc ideològic general.

Josep Guia
Militant del PSAN des del 1973

Com diu Fermí Rubiralta al seu llibre sobre el PSAN, aquest partit és el representant prototípic, a tot Catalunya, del que s'ha convingut anomenar "nous nacionalismes", és a dir, "els moviments nacionalistes que, iniciats a mitjan dels anys seixanta sota la influència del procés descolonitzador del Tercer Món, havien rebut una decisiva empena després del Maig del 68". Amb el PSAN s'inicia, a la nació catalana, l'independentisme modern, de manera que, avui, la pràctica totalitat les organitzacions independentistes que hi ha són filles orgàniques i/o ideològiques del PSAN. Organitzacions que presenten diversos graus de desviacions respecte els objectius de reunificació, independència i socialisme que el PSAN continua defensant, sense subterfugis, des del marxisme d'alliberament nacional.

Blanca Serra i Puig
militant independentista i fundadora del PSAN

Quina rellevància ha tingut per a la lluita d'alliberament dels Països Catalans la creació l'any 1968 del PSAN?

L'any 1968, l'efervescència revolucionària i ideològica que s'estava vivint arreu del món va tenir també les seves conseqüències als Països Catalans. Així, el PSAN és un bon referent de com s'encaixa ideològicament a casa nostra el discurs antiimperialista que estava sorgint dins l'esquerra anticapitalista. De manera que es planteja amb claredat el potencial revolucionari d'una nació oprimida com la nostra. Des de la CAJEI entenem el naixement del PSAN com l'embrió polític que ha donat lloc al que avui en dia coneixem com Esquerra Independentista. El PSAN va ser la primera organització política que va jugar la lluita per l'alliberament social i nacional als Països Catalans, plantejant la indestruïbilitat de la independència i el socialisme en la lluita per la llibertat del nostre poble. Així, la CAJEI i l'Esquerra Independentista som, avui en dia, hereves de la gran aportació política i ideològica del Partit Socialista d'Alliberament Nacional.

Xavier Gispert
Militant de la CAJEI

Avel·lí Flors
Militant de Maulets

Probablement, allò més rellevant per a la lluita independentista va ser la clarificació que el PSAN va fer del marc nacional complet, recollint les tesis que havien desenvolupat intel·lectuals com Joan Fuster i portant-les al terreny de l'acció política. L'altra aportació bàsica del PSAN a la lluita per l'alliberament dels PPCC va ser lligar l'alliberament nacional amb el marxisme i les lluites populars; les conseqüències d'això es poden comprovar avui dia en les actuals organitzacions independentistes, que entenen el procés d'alliberament nacional com a indestruïble d'un procés de destrucció del capitalisme i de construcció de la justícia social al nostre país. Finalment, com a Maulets hem de recordar que el sector de l'MDT-PSAN va jugar un paper clau en la nostra creació ara fa vint anys.

No hi ha cap dubte en considerar la fundació del PSAN l'any 1968 com un dels fets més transcendents en la història de l'independentisme combatiu modern. No debades, els eixos polítics definits fa quaranta anys continuen sent la base programàtica de l'Esquerra Independentista actual: la lluita per la integritat territorial dels Països Catalans, la independència com a via d'emancipació, i el socialisme com a model de justícia i igualtat social, incorporant amb els anys la lluita antipatriarcal i la defensa del territori. L'EI actual és hereva dels encerts dels darrers 40 anys, en què el PSAN ha jugat un paper central fins l'any 1995, però també de les errades i possibilitats d'alguns sectors.

Josep-Lluís Carod-Rovira
Conseller de la Vicepresidència de la Generalitat de Catalunya i ex-militant del PSAN

El PSAN s'expressava amb un llenguatge nou i atractiu: socialisme d'alliberament nacional, alliberament nacional i de classe, etc, fixava els Països Catalans com a marc territorial de la nació catalana i generalitzava, per primer cop, les quatre barres i l'estel com a símbol polític. Tots els independentistes d'avui som, en certa manera fills d'aquell projecte. La fundació del PSAN va significar el naixement de l'independentisme polític modern, diferenciat de l'anomenat nacionalisme radical "pur" (per sobre d'opcions de dretes o d'esqueres) que injustament s'identifica amb el Front Nacional de Catalunya. Però allunyat també del comunisme soviètic més tronat. Un i altre no tenien cap capacitat de seducció sobre les generacions més joves. Influït pel maig del 68, va beure de les fonts del procés d'independència d'Algèria i de les altres colònies africanes, així com de la resistència vietnamita.

Jordi Altarriba
Militant d'ICV i fundador del PSAN

Fa 40 anys (encara en plena guerra freda, al rebu del maig francès, en la contestació des de l'esquerra als partits comunistes tradicionals i a les acaballes de la lluita d'alliberament colonial) encara era vigent la concepció del partit d'avantguarda fort ideològicament i amb una certa prepotència intel·lectual, tot i que massa vegades a moltes passes dels que havien de ser els protagonistes de la revolució. Aquesta concepció política que el PSAN compartirà, segur que condicionà que la lluita d'alliberament nacional dels Països Catalans quedés circumscrita a les avantguardes polítiques. Tot i això, la seva creació va representar un punt d'inflexió en la lluita política als Països Catalans al ser la primera formació política que es va plantejar la lluita d'alliberament nacional a nivell de Països Catalans.

Els Països Catalans decidim independència

- Homenatge a Gustau Muñoz (10h c/Ferran)
- Acte polític CAJEI (11h Fossar de les Moreres)
- Acte polític Maulets (11.30h Passeig del Born)
- Manifestació pels presos/es polítiques (13h Passeig del Born)
- Botifarrada (14h Passeig del Born)
- Manifestació unitària (17h Pl. Urquinaona)
- Acte polític central (19h Fossar de les Moreres)

LES ALTERNATIVES AL MODEL CAPITALISTA A DEBAT

LLUÍS RODRÍGUEZ*

Seguint l'amable invitació del periòdic L'ACCENT, desitjaria replicar Laura Blanco (veure L'ACCENT 136) en el marc del debat sobre el decreixement sostenible.

Val a dir que comparteixo amb Ivan Gordillo (veure L'ACCENT 135) la majoria dels arguments que utilitza per evidenciar la feblesa teòrica i pràctica del "decreixement sostenible". De totes maneres, alguns dels plantejaments del decreixement són interessants i convé donar suport a aquestes i altres iniciatives ecològiques.

Prenent doncs una perspectiva sindical i llibertaria, per tant anticapitalista, antiestatista i de defensa de l'autogestió obrera, estic en desacord en alguns punts amb Laura Blanco. És bastant provable que tinguem punts en comú amb alguns dels seus plantejaments, però no amb els que considero fonamentals.

Capitalistes o anticapitalistes

Des de la perspectiva del consum (la demanda), la crítica feta pels partidaris del decreixement és correcta i de fet ja apareix fa molts anys, a principis del segle XX, en Thorstein Veblen (1899)¹ quan critica el consum ostentós de la classe capitalista, que avui en dia s'ha generalitzat amb l'anomenat consumisme. Aquesta crítica també apareix en Christian Cornélissen (1903)² quan planteja la necessitat de tenir en compte el "valor d'ús social" a l'hora de prioritzar un consum de la societat o un altre. Aquest valor d'ús social, decidit pels treballadors-consumidors, ha de servir per prioritzar el consum de la societat tant en distribució i quantitat de béns (evitar el consumisme i l'acaparament), com en tipus de béns (aliments i no armes). Des de la perspectiva de la producció (oferta) l'aportació més interessant és la de Paul A. Baran (1957)³ amb la idea de l'excedent econòmic potencial. Pel que fa a la idea fonamental, no és el mateix per un desenvolupament econòmic pensat per les persones, invertir l'excedent en produir aliments necessaris o invertir-lo en produir armes o publicitat.

Amb això estem d'acord. Ara bé, la idea de decreixement sostenible considero que és impossible en el capitalisme i entenc que els seus partidaris tenen com a mínim un punt dèbil fonamental en la teoria i un altre en la pràctica.

D'una banda, considero que les teories del decreixement no expliquen que la força fonamental d'impuls del sistema capitalista és l'acumulació de capital i el benefici. En aquesta línia tots en som una mica còmplices en ser un sistema

La crisi econòmica augmenta el debat sobre les alternatives al capitalisme

La crisi econòmica i el decreixement

autoritari, que obliga les persones a enquadrar-se en empreses per vendre la seva força de treball i seguir la roda. Existeixen també altres treballadors intel·lectuals que ho justifiquen i ho fomenten, i diferents quadres tècnics i polítics que l'estabilitzen. Per tant aquest aspecte fonamental del capitalisme (creixement i benefici) i la força social que ho impulsa són el que en un determinat moment pretenen aturar els partidaris del decreixement. Tota aquesta força social (empresaris, treballadors manuals, treballadors tècnics i intel·lectuals, els polítics, etc.), és la que s'ha de tenir en compte quan ens plantejem fer una proposta d'acció. Tota aquesta força social és la que s'ha d'anul·lar per poder pensar en decreixement dins el capitalisme.

Pel que fa la pràctica, element posterior al de l'anàlisi de la situació, com ha dit Laura Blanco "el decreixement proposa trencar amb el centralisme i amb l'economia planificada des de dalt". Aquesta pro-

posta que tranquil·lament podria compartir com a anarcosindicalista, topa amb la dura realitat per aplicar-la. Per poder contrarestar amb garanties l'impuls capitalista entenc que es pot fer des de dalt, des de l'aparell de l'estat i mitjançant partits polítics revolucionaris o des de baix, des del nucli dur que són les empreses, mitjançant sindicats revolucionaris. Entenc que dir això obliga a prendre posició amb tàctiques i estratègies concretes, fet que a voltes no resulta massa còmode. És en aquest sentit que a la pràctica, per aconseguir un decreixement sostenible, els seus partidaris els falta posicionar-se: escollir per a l'acció organitzacions polítiques o sindicals revolucionaries que agrupin una majoria de treballadors i treballadores. És la classe treballadora qui mou l'economia, i és en definitiva qui pot canviar el seu rumb.

Crisi econòmica

Per definició una crisi econòmica en el capitalisme significa un des-

ca de l'activitat econòmica, això implica decreixement del PIB, o creixement negatiu com els agrada dir als economistes burgesos. Un context com l'actual a l'Estat capitalista espanyol, de crisi econòmica, és precisament una representació del decreixement (no sostenible). El PIB cau i provoca conseqüències socials molt greus, com atur, pobresa, fins i tot depressions i suïcidis, i això precisament és quelcom prou seriós per tal de fer un anàlisi correcte de les implicacions que té aquest decreixement en el capitalisme.

La qüestió de tot plegat és observar que el sistema econòmic capitalista és drogoaddicte: necessita el benefici per sobreviure de la mateixa manera que una persona enganxada necessita la cocaïna. Quan en el sistema capitalista desapareixen l'acumulació de capital i el benefici, sigui per sobreinversió o per subconsum, l'activitat econòmica cau i arrossega l'esglai més feble: la classe treballadora.

Per tant, no podem parlar de

decreixement sense parlar de distribució de la renda, de com el sistema capitalista explota el treball assalariat i s'enriqueix quan tot va bé, i de com fa pagar als treballadors les crisis econòmiques amb atur i misèria. De com, en definitiva, els capitalistes, que tenen noms i cognoms, privatitzen beneficis i d'altra banda, socialitzen pèrdues.

Així doncs, també per aquesta evidència que es diu 'crisi econòmica', considero que és impossible decreixement en el capitalisme. Això implica que cal destruir el capitalisme i s'ha d'avançar cap a una gestió de l'economia en mans de la classe treballadora, on no sigui el benefici privat sinó les necessitats socials les que guïin la producció i que en aquest esquema es puguin incorporar els límits que planteja l'ecologisme. Em sembla doncs que les teories del decreixement no solucionen la qüestió de la imprescindible destrucció del capitalisme i la seva substitució per un sistema econòmic socialista autogestionari, i ni tan sols el com podríem arribar a aconseguir-ho.

Apunts finals

Estic força d'acord amb els objectius que planteja l'Entesa pel decreixement, però no veig com es vol aconseguir sense una anàlisi de fons del capitalisme i sense organitzacions polítiques o sindicals revolucionàries. En conseqüència, no sé com es vol aconseguir sense la destrucció del sistema capitalista. Un moviment social ecologista no sobra, no vull que se m'entengui malament, ara bé, em sembla prou evident que a aquestes alçades de la pel·lícula, calen organitzacions que agrupin una majoria de la població si realment es vol aturar la destrucció de la natura i de les persones per part del sistema capitalista.

Per últim dir que aposto fermament per un desenvolupament econòmic en base a la satisfacció de les necessitats bàsiques, tant aquí com en els països empobrits, mitjançant un model de gestió de l'economia basat en l'autogestió obrera i la planificació social. El camí per implementar-ho està engegat.

***Membre de l'Institut de Ciències Econòmiques i de l'Autogestió (ICEA) a Barcelona.**
<http://iceautogestion.org>

¹ Veblen, T (1899). *Teoria de la classe*

ociosa. Alianza, 2004

² Cornélissen, Ch (1903). *Théorie de la valeur. Refutation des théories de Rodbertus, Karl Marx, Stanley Jevons & Boehm-Bawerk*. 2ème Edition. New York, Burt Franklin, 1970.

³ Baran, P.A. (1957). *La economía política del crecimiento*. Fondo de Cultura Económica, 1975

La globalitza què...?
Un altre món no només és possible,
és imprescindible

per Josep Villarroya

www.laccent.cat
www.bullent.net

"Som treballadors sense patró"

ENTREVISTA

Entrevista a Marcelo Ruarte i Maria del Valle, treballadors de l'Hotel recuperat Bauen

La crisi que va patir l'Argentina el 2001 va fer multiplicar les taxes d'atur, el tancament d'empreses i milers de persones sense cap protecció social. D'aquest trauma col·lectiu han nascut múltiples iniciatives populars, entre les quals destaquen les empreses "recuperades" o "sense patró", on els treballadors van prendre el poder i la gestió de les empreses abandonades pel capital. Més de 15.000 famílies participen directament del Moviment Nacional d'Empreses Recuperades (MNER), sempre sota el perill del desallotjament, però que s'ha estès per quasi tots els sectors productius, fàbriques de ceràmica, tèxtils o gràfiques, i fins i tot hotels.

ESTER RAMS i ÀLEX TISMINEZKY BUENOS AIRES

El Bauen és un històric hotel, un veritable monstre de 20 plantes, situat al ben mig de Buenos Aires. L'ACCENT ha pogut comprovar l'hospitalitat dels treballadors que participen en el projecte, en la mateixa sala on abans els patrons gestionaven l'hotel, i que ara està presidida per les fotos del Che, Evo Morales, Fidel i Chávez.

Com us vau plantejar recuperar un hotel com el Bauen?

El Bauen es va construir el 1978, pel mundial de futbol, en plena dictadura i en connivència amb la junta militar. Les irregularitats de la gestió finalment van portar al tancament de l'hotel al 2001 deixant 100 treballadors al carrer.

ment de l'hotel al 2001 deixant 100 treballadors al carrer.

La pràctica totalitat dels companys no vam poder tornar a trobar feina per la crisi que patia el país, i molts vam sobreviure gràcies al troc. Aquest fet ens va fer decidir a vint de nosaltres, l'any 2003, a tornar a entrar al Bauen i recuperar-lo, amb el suport del MNER, però ens vam trobar que l'empresari ho havia venut tot: vaixelles, llits o instal·lacions elèctriques... Però hi estàvem decidits i ens vam posar a treballar.

Com van ser els principis?

En entrar el primer que ens va venir el cap és que ens enviarien la policia, que no ens permetrien recuperar un

Manifestació a les portes de l'Hotel Bauen // FOTO: Cooperativa Bauen

espai tan cèntric de la ciutat. Però nosaltres no creiem en la mala sort, i teníem confiança en el suport social i en el nostre treball. Més enllà del nostre treball, la posada en marxa va ser possible, en gran part, gràcies a l'ambaixada de Venècia, que ens va donar suport i ens allotjava tots els seus convidats, permetent-nos anar comprant tots els estris necessaris.

Ara, i poc a poc, ja som 150 treballadors, tots cooperativistes. Som persones que hem après a la pràctica a defensar els nostres drets, i així ens hem polititzat. Funcionem per assemblees i comissions, i cada nou company que entra és directament un més de la cooperativa.

Quina relació teniu amb el govern aprovar-la.

dels Kirschner?

És una relació del "ni". Ni ens han atacat frontalment, com es podia esperar dels governs anteriors de Menem, ni hi ha un suport decidit, no hi ha voluntat política de recolzar-nos. Ara hem presentat el projecte de llei d'expropiació del Bauen i tenim confiança que, amb el suport dels moviments socials, el govern es vegi obligat a

"Ens omple d'orgull poder sortir al carrer a la manifestacions i cridar 'aquí estan, aquests són els treballadors sense patró'"

En tot cas, creiem que el Bauen no és només una feina, és un projecte per a tota la societat. Estem creant els treballadors i les persones que qualsevol societat voldria per a si mateixa, i és que ens omple d'orgull poder sortir al carrer a la manifestacions i cridar "aquí estan, aquests són els treballadors sense patró".

Tupac Amaru reneix a Jujuy

ESTER RAMS i ÀLEX TISMINEZKY BUENOS AIRES

El passat 28 d'agost una riuada de milers de persones es van manifestar demanant salut, treball i educació per tothom pels carrers de Jujuy, la capital de província argentina més al nord, a pocs quilòmetres de Bolívia.

És una nova demostració de força del potent veïnal Tupac Amaru, integrat en el sindicat CTA, que aplega quasi 30.000 desocupats, indígenes i treballadors en negre, i que del no res ha construït una xarxa d'escoles, centres comunitaris i de salut, i fins i tot políesportius i centres d'oci populars.

La província de Jujuy és històricament una de les més pobres de l'Argentina. Fronterera amb Bolívia, comparteix

amb el país veí el color de la pell dels seus habitants, una cultura i resistència mil·lenària, i endèmics problemes d'atur massiu, pobresa i marginació. Les polítiques neoliberals de les dècades dels 80 i 90, i la crisi econòmica argentina del "corralito" de l'any 2001 va acabar d'estendre per tota la província la desnutrició, sobretot infantil, l'analfabetisme i greus mancances de salut.

"Copos de llet"

L'origen d'aquest moviment són les anomenades "copos de llet". Per lluitar contra la fam, la central sindical CTA va apostar a partir del 2000 per confeccionar als barris més necessitats un cens de nens que no complien els àpats mínims diaris, organitzant

Manifestació pel centre de Jujuy // FOTO: L'ACCENT

entre els veïns el repartiment de gots de llet. La iniciativa en poc temps es van transformar en olles i horts populars, i finalment en centres comunitaris estables, construïts i gestionats pels propis veïns. Actualment, i davant la deixadesa estatal, el moviment Tupa Amaru alimenta diàriament a 45.000 nens.

Un moviment femení

Les creadores i impulsores d'aquest potent moviment barrial són les dones, moltes d'elles mares solteres, que s'organitzaren per lluitar contra la pobresa, l'exclusió i la fam amb una gran arma, el forn.

La xarxa associativa dels Tupac Amaru pocs anys després de la seva creació és espectacular: 29.000 asso-

ciats, 1.400 habitatges cooperatius construïts, 1.800 llocs de treball en cooperatives de construcció, tèxtil, metal·lúrgica, i de material per a la construcció, diversos centres educatius, 42 metges que donen serveis gratuïts en centres de salut distribuïts per la província, una ambulància que passeja la imatge del Che i Tupac Amaru i múltiples camps de futbol, piscines i parcs "okupats" i recuperats pel treball comunitari.

A qui vulgui escoltar-los, els orgullosos Tupac Amaru expliquen que organitzant-se els exclosos, els "negres", els han pogut crear el que l'Estat, amb els seus múltiples recursos, mai ha volgut fer. Però als despatxos oficials no els volen rebre, i els acusen des dels mitjans de comunicació de "piqueteros", de tallar carreteres per reivindicar, i de tenir la costum de manifestar-se quasi setmanalment. Poques hores abans de la manifestació, els diputats provincials van aprovar una resolució que exigien als líders veïnals que els tractessin "d'il·lustres senyors". Des de la tarima, i davant de milers de desocupats i exclosos, una jove indígena va respondre que el respecte del poble encara no se l'havien guanyat.

MÉS INFO:

WWW.TUPACAMARU.ORG.AR

Els maoïstes inicien la reforma a la República del Nepal

ALBERTO CRUZ*

El Partit Comunista de Nepal (maoïsta) ja està dirigint el govern del país de l'Himalaya. No ha estat un camí fàcil. Va desenvolupar una guerra popular revolucionària durant més de 10 anys que li va permetre controlar el 80% del territori, a excepció de la vall de Katmandu. En base a aquesta realitat inqüestionable, i sumat al fet d'haver infringit derrotes militars contundents a l'Exèrcit, va acceptar signar un acord polític amb una aliança de set partits que va permetre activar una sèrie de mobilitzacions populars que van culminar amb la derrota de la monarquia feudal que havia governat el país durant 240 anys.

A aquesta derrota la va seguir un govern provisional que va elaborar una Constitució, també provisional, i, posteriorment, la celebració d'unes eleccions que es van haver de retardar en dues ocasions davant l'incompliment reiterat de l'Aliança de Set Partits a complir aspectes de l'acord de 22 punts arribat amb els maoïstes. A les eleccions, el PCN (m) va ser el partit més votat amb el 30% del total dels vots. Els partits reaccionaris i "moderats" van patir una gran derrota només maquillada per l'adopció del sistema proporcional, cosa que els va garantir un nombre suficient d'escons com per a obligar al PCN (m) a pactar.

Aquesta situació, que ha durat quatre mesos, ha permès que el president de la nova República del Nepal sigui un dret del Congrés Nepalès i que el vicepresident sigui un representant del Fòrum dels Drets del Poble Madhesi (FDPM), una organització de caire hinduista que planteja una àmplia autonomia per a la zona més rica del país, que és políticament promonàrquica i partidària de mantenir els actuals vincles amb l'Índia.

Després de ser derrotat en l'elecció pels càrrecs de president i vicepresident, el PCN (m) va decidir no encapçalar el govern, malgrat el seu incontestable triomf electoral, i mantenir-se a l'oposició. Dues setmanes més tard va canviar de postura i va accedir a assumir el càrrec de primer ministre i a formar el govern després d'arribar a un pacte amb els socialdemòcrates del PCN-UML (aquesta organització va renunciar fa molts anys al marxisme-leninisme, van col·laborar amb la monarquia en l'etapa més dura i mantenen una postura absolutament conservadora en temes crucials com la reforma agrària), amb el FDPM i altres

Propaganda revolucionària del Nepal

partits petits. Segons l'acord, el PCN (m) tindrà nou ministeris, el PCN-UML sis, el FDPM quatre i altres formacions menors un cadascun.

Per tant, si es permet al PCN (m) dirigir el govern almenys dos anys (que és la durada que ha de tenir mentre s'elabora la Constitució definitiva i es torna a anar a les urnes), el que succeirà al Nepal no és més que una reforma, no pas una revolució. I és que carteres importants com la d'Afers exteriors o la d'Agricultura i Cooperatives queden en mans dels madhesistes, i els socialdemòcrates tenen les d'Interior i Indústria. Com a plats forts dels maoïstes hi ha els ministeris de Defensa, Finances i Treball.

La formació del nou Exèrcit

Què explica aquest dràstic canvi en la postura dels maoïstes? Bàsicament, la por que no es complis un dels principals objectius del PCN (m): la formació d'un nou Exèrcit amb la incorporació de la major part de l'Estructura de l'Exèrcit Popular d'Alliberament, el seu braç armat durant la guerra revolucionària. Des que al novembre de 2006 s'arribà a un acord amb l'aliança denominada dels Set Partits, la integració de l'EPA a l'Exèrcit nepalès s'ha anat endarrerint una vegada i una altra fins a convertir els exguerrillers, confinats en campa-

ments sota control de l'ONU, en poc menys que captaires. Els retards en el pagament de salaris han estat freqüents, la situació sanitària als camps és deplorable, l'electricitat escasseja i estan apareixent malalties a causa de les deplorables situacions higiènico-sanitàries dels camps. El que busquen els reaccionaris i els seus aliats socialdemòcrates amb aquesta situació és que els exguerrillers renunciïn voluntàriament a integrar-se en el nou Exèrcit. Segons l'ONU, 19.602 exguerrillers encara estan acantonats en set campsaments (n'hi ha 12.000 que els han abandonat per dedicar-se a tasques polítiques) i aquest seria el contingent que s'incorporaria al nou Exèrcit nepalès.

El PCN (m) havia insistit que només un Ministeri de Defensa controlat per ells podria engagar el procés de formació del nou Exèrcit i considerava aquest fet no només com irrenunciable, sinó com a motiu de guerra. Els ànims als campsaments estan molt calents i només la solució d'aquest cas pot evitar el revifament del conflicte. Això ho sap tothom, i aquesta és la raó per la qual s'han produït aquests sorprenents i variables canvis d'aliances, i la raó principal que explica que el PCN (m) ha fet marxar enrere i ha acceptat dirigir el govern.

El primer ministre ha donat un

termini de sis mesos per culminar la integració, i això ha apaivagat una mica els ànims als campsaments. Però la desconfiança dels maoïstes cap a l'Exèrcit és gran, ja que no han pogut aconseguir el càstig o la retirada dels generals més implicats en la repressió monàrquica ni en les matances durant la guerra popular revolucionària. En teoria, l'Exèrcit es manté quiet i sense interferir en el procés polític, però a la pràctica segueix sent autònom, més enllà de qualsevol control democràtic. I tant els Estats Units com l'Índia veuen en l'actual Exèrcit nepalès un suport ferm per evitar que els maoïstes es faci amb el control del país.

El "negociacionismo" del PCN (m)

Els maoïstes han assumit una postura moderada i consensual conscients que l'establiment de Katmandu i les forces monàrquiques faran tot el que puguin per a frenar la transició a una democràcia estable, igualitària, republicana i secular. Per això, el PCN (m) parla d'iniciar un procés de reformes al Nepal, no de revolució. Aquest procés de reformes es vol visibilitzar en l'acord impulsat pels maoïstes i que consisteix en aspectes com el combat a la corrupció, el nepotisme i el favoritisme.

La tasca a què s'enfronten els maoï-

stes és ingent i el camí no és ni fàcil ni curt. Tot i això, dins del partit ha sorgit un cert debat sobre el que en les estructures maoïstes es coneix ja com el "negociacionismo".

El marxisme accepta la possibilitat d'arribar a compromisos per a arribar a certs objectius però, per descomptat, considera impossible assolir la revolució amb massa compromisos, i aquest és un debat que s'està produint avui a l'interior del PCN (m). Els maoïstes han dissolt la majoria dels governs locals que van funcionar durant l'etapa guerrillera, i també les corts de justícia del poble. Les cooperatives, comunes i institucions de salut i educatives són ara més febles que en el passat guerriller. I en una última decisió, clau per a arribar a l'acord que els ha permès encapçalar el govern, van dissoldre l'estructura militar en la qual s'enquadraven les seves joventuts. Un sector important del partit considera que són massa concessions en un espai de temps molt curt. La tasca del PCN (m) al nou govern haurà de ser reprendre el rumb o, en cas contrari, es podrà dir que la revolució ha acabat a Nepal. Però caldrà esperar esdeveniments i veure el marge de maniobra que té.

*Alberto Cruz és periodista, polític i escriptor especialitzat en Relacions Internacionals.

LOCALS I COL·LECTIUS COL·LABORADORS

Assemblea de Joves Independentistes del Clot Barcelona // Associació de Veïns de Vinaròs Migjorn Carrer Sant Nicolau, s/n, Vinaròs // Ateneu Corberenc Font Vella 20, Corbera de Llobregat // Ateneu Independentista el Cep - CUP Vilafranca Santa Maria 4, Vilafranca // Ateneu La Brexa Carrer Major, 17-19, Alcover // Ateneu Popular l'Arboç Sorral 8, Arbúcies // Ateneu Popular Arrels Doctor Otero 11, Beniarriés // Ateneu Popular de l'Esbardale Pte. Conradi 3, Barcelona // Ateneu Popular X Ferran 14, Vilafranca del Penedès // Ateneu Popular Octubre Badajoz 23, Barcelona // Ateneu Popular La Falç Antic escorador s/n, Artés // Ateneu la Torna Sant Pere Màrtir 37 bx, Vila de Gràcia // Ateneu Popular de Sitges Pl. Castellars 3 // La Barraqueta Tordera 34, Barcelona // Bat Bat Kultur Sant Elies 29, Reus // Ca Revolta C. Santa Teresa, València // Casal Independentista de Sabadell "Can Capablanca" C. Llonch 13 // Casal Independentista de Sants Jaume Compte Premià, 31, Sants // Casal Independentista i Popular Quico Sabaté C. St. Roc, 8, Sant Celoni // Casal Popular l'Esquerda Francesc Tarafa 48, Granollers // Casal Popular de Gràcia Ros de Orlano 39, Barcelona // Casal Popular La Traca C. Travessia, 15 Tona // Casal Popular la Sageta de Foc C. Trinquet Vell 15, baixos, Tarragona // Casal Independentista el Gurrí Taradell // CUP Molins de Rei // CUP Sant Celoni // CUP Vilanova i la Geltrú // L'Estapera C. de baix, 14, baixos, Terrassa // SEPC UV Baró St. Petrillo, 9 València // SEPC UFF Despatx 20, 1E12, edifici Jaume I, Barcelona // La Falcatà Panera 2, Lleida // GER Pi 25, Ribes // Ges Insurrecte Colomer, 11, 1r B, Torelló // Casal Okupat el Prat (KOP) Alta Tensió C. Dr. Soler i Torrents 36, El Prat de Llobregat // Lliga de Capellades Pilar 3, Capellades // L'Ocell Negre - Casal d'Agitació Cultural C. Sant Carles 8, baixos, Lleida // Partisanos Pça. de l'Oli, 7 baixos, Girona // La Ploxa C. Almeda s/n, Bordils // Raco de la Corbella Ripalda 20, baixos, València // Centre Social-Bar Terra Baró de Sant Petrillo 9, València // Taberna l'Esparracat C. Feliu Munné 18, Esparraguerà

escrits als i les preses polítiques catalanes

* Marina Bemadós 353 922. Maison d'Arrêt de Fleury Merogis (femmes). 9, Avenue des Peupliers. 91700 SAINTE GENEVIEVE DES BOIS Cedex. PARIS

* Dolores López Rasillas. CP Bñeva. Apartat 206. 05194 Bñeva. Àvila

* Diego Sánchez Buitas. Carretera de Martorell a Capellades, km 23 08636 Sant Esteve Sesrovires

* Joaquín Garcés Villacampa. CP Castellón, Ctra. d'Alicora, km-10, 12066 Castelló de la Plana

* Laura Riera Valenciano. Centre Penitenciari de Dones Wad Ras, Carrer Doctor Trueta 76-98. 08006 Barcelona

* Rafael Tomás i Gaspar. Carretera de Martorell a Capellades, km 23 08635 Sant Esteve Sesrovires

* Zigor Larredonda Muñoz. Prisión Provincial de Albacete. Ctra de Ayora Km 72. Aptado Correo 70. 02071 Albacete.

L'Assemblea de Joves de Benissa, de nou per la música en valencià

Felip Pineda BENISSA

El divendres 12 de setembre començarà el IV Circuit de Música en Valencià a Benissa (la Marina Alta). La cita tindrà lloc a les 10 de la nit a la Seu Universitària, i els encarregats d'encetar-lo seran els cantautors Pau Alabajos i Cesk Freixas, que participaran en el Circuit per quarta vegada consecutiva des que visitara Benissa el 2005. Aquesta actuació està emmarcada en la gira "Venim del nord, venim del sud", que ha portat els dos joves a presentar junts les seues cançons a multitud de pobles arreu del nostre territori. Una tranquil·la vetllada amb bona música d'autor que donarà inici a un seguit de concerts durant diversos caps de setmana del mes de setembre en aquest municipi.

La segona data del Circuit és el dia 20, dissabte. Eixa nit, a les dos quarts de 12 de la nit, actuaran a la plaça Jaume I els grups Aspencat, Mugroman i Odi, en un concert de caire festiu més adreçat a la gent jove, que de ben segur gaudirà amb la rumba ska i el rock acompanyat de dolçaina que ofereixen aquestes formacions. La tercera actuació tindrà lloc el dissabte 27 a les 11 de la nit al Casal Cultural ACPV i serà la que donarà per tancat el Circuit de Música en Valencià 2008. En aquesta última nit tocaran el grup Skatimat, de la Marina Baixa, i la novella banda local d'ska Alternativa Aborigen. En acabar els concerts, hi haurà una sessió de punxadiscos i festa al Casal. Aquest mateix cap de setmana, aprofitant la coincidència amb la Fira Multicultural que tots els anys prepara l'Ajuntament de Benissa, està programada la pintada d'un mural de temàtica antiracista a la plaça principal del poble.

El Circuit de Música en Valencià (així

"Aquesta serà la quarta edició que se celebra d'aquest xicotet festival, que va nàixer el 2005 com un modest projecte amb grans aspiracions i ha anat creixent any rere any"

com la pintada del mural) està organitzat per l'Assemblea de Joves de Benissa (AJB), una agrupació de joves independent i autofinançada que des de fa cinc anys treballa per dinamitzar la vida política i cultural del municipi de la Marina Alta i promocionar el català. Aquesta serà la quarta edició que se celebra d'aquest xicotet festival, que va nàixer el 2005 com un modest projecte amb grans aspiracions i ha anat creixent any rere any i consolidant un èxit progressiu però ferm fins a convertir-se en tot un referent comarcal de la música en la nostra llengua. Com en les edicions anteriors, abans de cada actuació hi haurà sopar obert a tothom amb els artistes convidats i durant els concerts s'oferirà servei de barra a preus populars.

S'enceta el nou curs a la Universitat Comunista

Joan Sebastià Colomer BARCELONA

Enguany, com el curs passat, la Universitat Comunista dels Països Catalans inicia els seus cursos. La UCPC vol ser "una eina al servei de l'Esquerra Independentista i del conjunt de la societat catalana per a la formació política" i es concep com un "projecte de llarg abast en formació teòrica marxista i en clau de Països Catalans amb l'objectiu de contribuir a superar mancances i déficits en aquest àmbit".

El curs passat la UCPC va realitzar amb èxit tots els objectius que s'havia marcat, oferint el curs preliminar a un bon nombre de militants que van poder rebre els coneixements de professors catalans i estrangers.

La proposta global de formació en el Materialisme Històric i Dialèctic conté un curs introductor i bàsic (el que s'ha cursat enguany) i de tres anys de durada. El nou curs que s'enceta es tornarà a oferir aquest curs introductor i s'iniciarà el primer dels cursos.

A més de la formació teòrica marxista necessària, la UCPC pretén formar militants comunistes catalans: "Al llarg de molts anys els més conspicus militants varen mirar més a l'URSS, Xina, Cuba, l'antiga Iugoslàvia, Albània o "nord enllà" que no pas varen mirar el País on vivien i en el que lluitaven: els Països Catalans. Aquest emmirallament anestèsic s'ha demostrat catastròfic". Per aquest motiu la UCPC prova de reforçar el coneixement del país, la seva història i les seves característiques socioeconòmiques.

Aquesta columna vol ser una crida a la militància independentista per donar el

seu suport al projecte de la UCPC, que és també el de l'esquerra independentista. La millor manera de fer-ho és matricular-s'hi i assistir als cursos. Tota la informació necessària la trobareu al seu lloc web: universitat.cat.

El BAM i la Mercè diuen adéu a l'estiu

Jordi Garrigós BARCELONA

La data que marca el final de la temporada estiuenca a la ciutat de Barcelona és les Festes de la Mercè. Després d'haver assistit a potents setmanes als barris de Sants i Gràcia, entre el 18 i el 24 d'aquest mes se celebra el Barcelona Acció Musical (BAM), un festival que reparteix escenaris per tota la capital catalana. A falta de col·lectius que organitzin festes de caràcter alternatiu, la programació musical més independent és el centre de l'única concessió que l'administració pública fa a alguns dels estils que queden fora del *mainstream* i la radiofòrmula durant l'any. "Hem volgut retornar a l'esperit del BAM dels inicis", amb aquestes paraules s'expressava Albert Juncosa, director musical del festival, que segons va explicar s'ha basat la programació "en grups catalans i de Barcelona especialment". Així, el reusenc Espaldamaceta (amb un disc acabat de sortir al carrer per la discogràfica bisbalenca Bankrobber), Love of Lesbian, La Casa Azul o Raydibum seran algunes de les bandes catalanes que compartiran cartell amb grups com Teenage Fanclub, Sam Roberts o els anglesos The Long Winters. Aquesta edició, el concert que se celebra davant de la fàbrica Damm del carrer Còrsega serà el principal reclam del festival, aposta enguany per la música en la nostra llengua de Mishima i Antònia Font, acompanyants de luxe per un dels grups referència de la música *indie* britànica, els Primal Scream.

A part d'aquests concerts més multitudinaris cal destacar la presentació del projecte The New Raemon que capitalitza Ramon Rodríguez, líder dels cambriencs Madee. Paral·lelament i fora dels escenaris del BAM, la ciutat comptarà amb una actuació única i molt recomanada. Jaume Sisa s'acompanyarà d'amics com Antònia Font, Pascal Comelade o La Troba Kung-Fu per tocar a la plaça Catalunya al concert que posarà el punt i final a les festes de la Mercè d'enguany.

MONOGRÀFIC

Tro de bac Esclaus, lleons i elefants

Cesk Freixas VALÈNCIA*

Thabo Klesz és un músic africà força reconegut a les zones del sud del continent. Tot i viure a Sud-àfrica des de fa una dotzena d'anys, Thabo va créixer a Swazilàndia, fins als 21, edat en la qual va ser expulsat del país. Fa mig any aproximadament, en una entrevista al diari *Isolezwe*, amb redacció a Ciutat del Cap, Thabo criticava durament la monarquia totalitària del seu país natal, i ho feia d'una manera divertida. Sobretot, desenfadada. "Si el país amb el nom més estrafolari del món és capaç d'acceptar que les coses estrafolàries també entren dins de la normalitat, no entenc perquè no m'hi volen, allà dins".

Thabo Klesz va començar a actuar a Mbabane, capital de Swazilàndia, quan només tenia 16 anys. Fill d'aristòcrates, va decidir abandonar la seva família quan en tenia 20, després d'una forta discussió amb el seu pare, que, des de feia uns anys, havia assimilat l'anglès com a llengua vehicular. Thabo va viure clandestinament durant pocs mesos, fins que va ser detingut prop de Manzini, una ciutat propera a la capital. Dos anys abans, havia realitzat algunes composicions, que, sense saber com, van aconseguir fer-se populars. Les cantava pel carrer, amb la guitarra, i parlaven de la gent. "Mai lleons i elefants seran lliures, / si al mig hi ha un escut / que els fa pobres i els obliga / a viure d'esquenes, sense vides, nits ni dies," -en referència al dibuix de l'escut del país-. "O volem somiar, / aconseguir el que és possible". Cançons fetes des de l'esquerra i cantades en la seva llengua materna, el swati, sempre en contra d'una monarquia que havia agafat el poder l'any 1968, després d'aconseguir la independència del Regne Unit, i s'hi ha quedat per sempre.

Amb 33 anys segueix fent concerts pel sud del continent africà, i lluita de manera activa per eradicar la dictadura monàrquica instal·lada al seu país des de fa 40 anys. És militant del Partit Comunista de Sud-àfrica i col·labora, com pot, amb el Moviment d'Alliberament de Swazilàndia. Tota una vida en contra d'una dictadura que el va expulsar per dissident i li veta l'entrada mentre duri aquesta costellada.

*Cantautor

30 anys sense Gustau Muñoz

Nora Miralles BARCELONA

L'Onze de Setembre de 1978 va ser l'escenari de la mort d'un jove lluitador, Gustau Muñoz, a mans de les Fuerzas de Orden Público franquistes. Un tret va ser suficient. Una premuda de gatell que segà setze anys de somnis revolucionaris, de consciència internacionalista, d'esperit militant. "Gus", com l'anomenaven els qui el coneixien, era d'aquells que et trobaves a tot acte i manifestació, sempre amb l'empenta del primer dia. Roig, obert, entregat a la vida, com un més dels centenars de clavells que li ofrenen les joves mans que cada any l'homenatgen al carrer Ferran.

Les darreres marxos ja havien estat força convulsives i a la famossíssima Diada del 77, la del "Llibertat, amnistia i Estatut d'Autonomia", un sindicalista, Gustavo Frecher, moria per l'impacte d'una pilota de goma. L'objectiu de la manifestació d'aquell any, convocada pel Partit Comunista (Internacionalista), és arribar a Plaça Sant Jaume, però és aturada per un nodrit cordó policial que la dispersa amb pilotades i pots de fum. Davant l'intent dels assistents de frenar l'a-

tac repressiu, la policia obre foc i Gustau, militant de la Unió de Juventuts Marxistes Leninistes, és abatut. Jordi Martínez de Foix, patriota andreuenc que mesos més tard morirà en estranyes circumstàncies, l'acull en els seus braços mentre li fuig la vida. La resposta al carrer és immediata i es contunden i els aldarulls continuen fins ben entrada la nit. La resposta de polítics i autoritats, en canvi, és nul·la. Per insistència de la família, s'inicia una comissió d'investigació que romandrà activa quinze dies, temps insuficient per concloure absolutament res. L'assassí material de Gustau és premiat amb la impunitat. Els responsables polítics que ordenaren obrir foc contra els manifestants s'enduen un premi encara millor: l'oblit, el

silenci. Una amnèsia imposada que dura ja trenta anys, un perdó forçat pel desconeixement. No podem esperar que una llei socialdemòcrata ens torni la memòria, és el poble qui l'ha de recuperar, mantenir i transmetre perquè les generacions que vindran coneixin realment com van morir els qui, com Gustau, Jordi o Martí Marcó, dedicaren la seva vida a la lluita per la independència i el socialisme.

minar que no es podien trobar els autors materials. Mai ningú ha estat condemnat pel assassinat del Gustau.

Paral·lelament, el partit va incrementar moltíssim la seva activitat i això ens va portar conseqüències, com la mort del Jordi, que va ser provocada.

Qui fou el responsable polític de la mort d'en Gustau?

Van ser el Governador Belloch Puig, i el Ministre de l'Interior espanyol, Martín Villa, que són els qui manaven disparar contra les manifestacions. Mai han estat assenyalats per tot el que van ordenar fer, mai no han pagat cap responsabilitat i és gent que potser encara tenen càrrec i tot en alguna institució pública.

Com pot ser que, malgrat la gran mobilització social del moment, no s'aconseguís fer pressió suficient perquè s'aclarissin els fets?

Potser si que l'ambient polític ens era favorable en alguns aspectes, però era l'any 78, ja no era el temps del franquisme i els que portàvem una línia combativa ja no érem majoria, per tant els era molt més fàcil atacar i reprimir els partits i persones que no volien acceptar l'ordre establert. La repressió que vam patir, fins i tot contra la família del Gustau, ens impedia fer molta més pressió. Molts camarades van ser detinguts, molta gent va renunciar a seguir lluitant i a marxar i la família no es va veure amb cor de tirar endavant la investigació. Els partits que ens manifestàvem encara érem clandestins i això ens dificultava molt la lluita per portar als tribunals els responsables de l'assassinat.

Què hem de fer, doncs, per recuperar la memòria històrica i assenyalat aquests responsables?

Per començar, trencar el silenci entorn d'aquests fets i explicar el que va passar i organitzar-nos per no deixar que els responsables polítics continuïn vivint tan tranquils, acabar amb la impunitat que els ha protegit des de llavors. La transició democràtica ha estat un gran engany. Molts partits van cedir moltíssim a canvi de molt poc. La lluita antifranquista havia aconseguit tota una sèrie de coses que es van perdre quan els partits polítics van pactar amb el govern.

Entrevista a una companya de militància de Gustau Muñoz

"Els que portàvem una línia combativa ja no érem majoria"

Bend-da, "filla de casa nostra", és el nom que els independentistes saharians van donar aquesta ex-membre del PCC(I). Companya de militància de Gustau Muñoz, Jordi Martínez de Foix, l'ex-pres Benjamí Ramos i la presa política catalana Lola, "Bend-da" és una dona vital i entusiasta, encara convinguda de la validesa de la lluita revolucionària. Va viure uns anys a Argèlia, on va compartir experiències polítiques amb militants d'altres moviments d'alliberament, com el Front Polisari, el MIR xilè o el Front Popular d'Alliberament de Palestina.

Nora Miralles BARCELONA

Com va conèixer en Gustau?

Jo vaig conèixer Gustau quan es va acostar a la Associació d'amistat i solidaritat amb el poble saharà, que vam crear arrel de l'invasió del Sàhara pel Marroc, l'any 1975. Era una organització de suport polític i material al Front Polisari. Gustau Muñoz era un dels joves de l'Associació i comença a treballar així amb l'ampli moviment de treball de masses del partit (el Partit Comunista Internacionalista) i a participar en les diverses manifestacions tant en suport a les lluites obreres, com a les lluites d'alliberament internacionals i a la qüestió nacional catalana.

Recorda quina impressió li va causar? Li va sorprendre la seva joventut?

Molt. Vaig sentir una gran alegria en veure que gent tant jove era ja tant solidària. De veure que, tot i que que acabava d'entrar, ja entenia la importància de les lluites que estaven succeint a nivell internacional. Sobretot, tenint en compte que s'intentaven silenciar, per exemple per amagar la responsabilitat de l'Estat espanyol amb la no descolonització del Sàhara Occidental.

Gustau va morir a l'edat en què moltes de nosaltres comencem a militar. Es pot dir que era un jove precoç?

El fet que una persona de la seva edat s'atansés

a organitzacions de masses i acabés militant en la UJML és força indicatiu respecte a l'esperit militant d'en Gustau. Era el temps en què hi havia militants de força nom dins l'UJML, com en Jordi Martínez de Foix o en Benjamí Ramos, persones que dedicaven les 24 hores del dia al treball revolucionari.

Com van produir-se els fets?

L'atac a la manifestació on va morir el Gustau va ser molt fort i ell era al capdavant de la manifestació. La policia va obrir foc per evitar que aquesta arribés a la Plaça Sant Jaume i un dels trets el va tocar. Quan va córrer la notícia de la seva mort, la resposta va ser immediata i els enfrontaments al barri gòtic, les Rambles i Plaça Catalunya van ser impressionants.

Com va viure aquells moments?

Jo vaig ser enviada a Algèria pel partit uns mesos abans, així que no la vaig viure en persona, però els companys que hi eren presents donen testimoni que va ser un assassinat. El Jordi (Martínez de Foix) el va tenir en braços quan moria.

Quines accions polítiques i judicials es van emprendre arrel de la seva mort?

La família va intentar que s'iniciés una investigació per aclarir els fets i processar els responsables. Les autoritats van crear una comissió d'investigació, que va durar quinze dies i va deter-

La ressenya de la quinzena: *Che, El Argentino*

El Che a la gran pantalla

Hèctor Serra ALDAIA

Sets anys d'investigació i setanta milions de dòlars són alguns dels números amb què compta aquesta producció del cineasta nord-americà Steven Soderbergh que ressuscita en la gran pantalla la mítica figura del Che. 268 minuts repartits en dos lliuraments amb l'objectiu d'apropar-nos la vida del guerriller argentí i el seu paper lligat a la revolució cubana. De moment, la primera entrega, que ja es pot veure a les sales del nostre país, ens deixa un bon sabor de boca. Els encerts del film són nombrosos tant des del plànol artístic com des de l'històric. La cinta reflecteix sense embuts la disciplina, la conducta i l'esperit revolucionari d'un Ernesto Guevara interpretat pel porto-riqueny Benicio del Toro, qui fa un bon treball de caracterització i aprofita el seu semblant amb el físic i el rostre del Che.

Aquesta no és pas una biografia del Che. La pel·lícula no entra en cap moment a mostrar els seus amors o altres qüestions personals. Se centra, única i exclusivament, en el camp de batalla. Les vivències del Che a Sierra Maestra junt amb Camilo Cienfuegos, Fidel Castro, Raúl Castro, Roberto Rodríguez "El Vaquerito" o Juan Almeida s'entremesclen amb tot un reguitzell de regressions i salts endavant que dinamitzen el ritme del llargmetratge. Les mirades enrere ens condueixen fins l'exili mexicà dels revolucionaris, on Fidel i el Che ordeixen el desembarcament del Granma amb l'objectiu de derrocar Batista i restablir l'ordre constitucional anterior al règim militar. Més interessant, si cap, és el trencament de la linealitat del temps per part d'unes quantes peces breus en blanc i negre que ens porten fins el conegut discurs que el Che va pronunciar el 1964 davant l'Organització de les Nacions Unides.

En aquests parèntesis, Soderbergh rescata algunes de les declaracions més cèlebres del Che que han passat a la posteritat pel seu alt valor patriòtic i combatiu. Gràcies a aquestes aportacions, que es fan al llarg de tot el film, ens trobem amb un documental encabrit dins la mateixa pel·lícula.

Amb aquest llargmetratge, el cinema dona un pas important en la reconstrucció de les passes preses per aquest símbol de la revolució cubana. Al darrere, queden altres produccions que ens han mostrat el Che en diferents escenaris. La pel·lícula dirigida per Richard Fleischer el 1969 va ser bombardejada amb nombroses crítiques, degut a les errades històriques i al maniqueisme anti-comunista present en la peça. Més recent és *Diarios de motocicleta* (2004), una pel·lícula

basada en els diaris d'un jove Ernesto Guevara de 23 anys que s'embarca amb el seu amic Alberto Granado en un viatge de nou mesos pel continent sud-americà. Ara, la nova pel·lícula destaca per l'aprofundiment històric i polític d'aquesta figura. Sense lloc a mitificacions ni exageracions, *Che, El Argentino* apunta una esperada segona part, tan interessant com la primera. Esperarem *Gueurrilla* amb les mateixes ganes.

Fitxa tècnica

Títol: *Che, El Argentino*
Director: Steven Soderbergh
País: Estats Units i Espanya
Any: 2008

Agenda

>> La quinzena està marcada per la Diada. A l'interior ja hem fet repassada d'alguns dels principals actes. Volem insistir, però, en un acte ben especial. L'homenatge a Gustau Muñoz en els 30 anys de la seua mort. Com cada any hi haurà l'homenatge al carrer Ferran, que comptarà amb la participació de la família, els companys que militàvem amb ell i dels i les joves de l'Esquerra Independentista. Es faran la ofrena de clavells i els tradicionals parlaments, es llegirà una carta de la Lola, que militava també amb el Gustau i, a més de l'"Internacional" i "Els segadors", s'interpretarà una cançó de Víctor Jara. A més, el dia tretze de setembre es realitzarà un acte al Pati Llimona, amb un format similar.

>> Més cap al sud, l'agenda no està tan mediatitzada per l'efemèride nacional. A Alcoi hi ha les jornades Queer, que comencen el divendres 12. Hi ha una programació ben diversa amb xerrades, actuacions, concerts i menjars populars fins els diumenge 14. A la pàgina <http://jornadesqueer.blogspot.com> podeu trobar tota la informació.

>> El dissabte 13 hi haurà una concentració organitzada per Maulets per declarar Palama ciutat Antitaurina. Serà a les 18h a la plaça de Cort. Els mautes de Mallorca no cedeixen. Felicitats!

>> Endavant del PV ha organitzat una xerrada i concert a la Vall d'Albaida. Serà al casal d'Ontinyent el diumenge 21. El tema: "La crisi... que la paguen els rics" (17h); el músic: Toni el de l'Histol (19h). No hi faltueu.

Del 9 al 22 de setembre

envieu-nos les vostres convocatòries a AGENDA@LACCENT.CAT

Història

L'estelada està d'aniversaris

Josep Maria Solé Soldevila BARCELONA

Qualsevol moviment emancipador, sigui aquest d'ordre nacional o social, s'ha dotat, en el procés de lluita per tal de fer reeixir llurs objectius, d'un instrument simbòlic divers que el dotés d'una personalitat singular que li permetés un reconeixement social. Un d'aquests símbols, probablement el més usat, ha estat el de l'elaboració d'una ensenya en forma de bandera. Enguany, el poble català commemora, per una banda, el centenari de la creació de l'estelada amb triangle blau i estel de cinc puntes blanc i, per l'altra, el quarantè aniversari de la que du triangle groc i estel roig, també de cinc puntes.

La primera d'elles té el seu origen al voltant del Comitè Pro-Catalunya, una plataforma propera a la Unió Catalanista encapçalada per en Vicenç-Albert Ballester. L'any 1918, acabada una primera guerra mundial que havia deixat un nou mapa polític amb aparició de nous estats fruit de la desintegració dels imperis alemany, rus, austrohúngar i otomà, decideix donar una embranzida al moviment

separatista català dotant-la d'una bandera que simbolitzés, sense equívocs, l'anhel d'independència. D'aquesta bandera, inspirada en el patriotisme cubans que vint anys enrere s'havien desempallegat del jou de l'imperi espanyol, no en tenim cap constància gràfica fins el 1918, però el fet que del 1908 es conservi una imatge de la balconada del local de la Lliga Nacionalista Catalana a París lluint una senyera amb un rombe blau amb estel blanc al centre, ha portat a la "Comissió 100 anys d'estelada" a considerar-la l'origen de l'estelada.

Seixanta anys més tard, el 1968, el món havia donat moltes voltes però els i les catalanes següem sense poder disposar del nostre destí. L'estelada havia anat fent-se un lloc en l'imaginari col·lectiu de la mà, sobretot, d'Estat Català i del Front Nacional de Catalunya (FNC). Però als anys seixanta, la influència dels moviments d'alliberament nacional que havien incorporat en el seu ideari i la seva pràctica la lluita per la revolució social porta a un sector del FNC a crear un nou partit, el Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN), que veurà la necessitat de reflectir aquesta evolució en l'estelada. Amb

aquest objectiu, el PSAN canvia el color blanc de l'estel, que havia simbolitzat la necessitat d'una llibertat nacional en

abstracte però d'indiscutible influència burgesa, pel roig, símbol vinculat als projectes emancipadors d'arrel marxista.

"Els Països Catalans sempre han demostrat ser un poble solidari amb Euskal Herria"

AURE SILVESTRE VALÈNCIA

Per començar podriem fer una breu explicació de què és Askapena?

Askapena és l'organització que treballa l'internacionalisme en l'esquerra abertzale. La seua funció és fer un treball en l'àmbit de l'internacionalisme, encara que la seua cara més pública potser siga de les seues brigades, que majoritàriament es destinen a països d'Amèrica Llatina, com Cuba, Veneçuela, el poble maputxe, l'Uruguai o a Mèxic, una a Xiapés i una altra al nord. A més d'Amèrica Llatina, una altra zona important on es treballa és a Palestina. Alguns anys també s'ha anat a Irlanda. I en aquest marc també hi ha la brigada als Països Catalans.

Després, a més del treball de les brigades, Askapena també vol impulsar la lluita internacionalista dels col·lectius que integren l'esquerra abertzale, malgrat que cada organització o col·lectiu pugui tenir la seua àrea d'internacional.

Quina ha estat la raó que ha dut a impulsar una brigada justament als Països Catalans?

La solidaritat, segons des del punt de vista d'Askapena, ha de ser de doble direcció, i en certa mesura entenem que hi ha una carència històrica de l'esquerra abertzale cap als Països Catalans, on s'havia produït una solidaritat molt forta cap a Euskal Herria.

És veritat que sempre que s'organitzava una activitat a Euskal Herria es constata una forta presència de gent que hi acudia dels Països Catalans. Des d'Euskal Herria sempre hi ha hagut aquesta percepció solidària, mentre que al mateix temps, des d'Euskal Herria cap als Països Catalans no hi ha hagut una solidaritat tan activa. A més a més, també és cert que encara hi ha una gran desconexió de la realitat dels Països Catalans i dels moviments que actuen en defensa de la seua sobirania, identitat i en el procés de lluita per l'autodeterminació. Nosaltres volem conèixer de primera mà aquesta situació per traslladar-la al nostre país. Aquesta és la primera brigada que es fa i el seu objectiu és obrir una dinàmica de relacions que es faça més estable.

Els sis membres de la brigada, al seu pas per la ciutat de València //FOTO: L'ACCENT

ENTREVISTA

Entrevista amb la brigada internacionalista basca als Països Catalans

De quina manera el treball internacionalista pot ajudar a resoldre el conflicte basc?

Aquest punt és molt important per nosaltres. En base dels diferents processos pels quals ha passat el nostre poble, a poc hem interioritzat més la importància del treball internacionalista. L'últim exemple podria ser el del procés de negociació, on es va fer una aposta molt gran per socialitzar el conflicte a nivell internacional. A més, també es va cercar recolzament no només cap al projecte abertzale, sinó també, i d'una manera més àmplia, en clau de resolució del conflicte. En aquest sentit, un exemple molt clar va ser la dinàmica d'Amics i Amigues d'Euskal Herria als Països Catalans. Aquesta és altra senyal del grau d'internacionalisme cap a altres pobles que hi ha als Països Catalans, que sempre ha demostrat ser un poble solidari.

També es podria afegir el fet de poder aprendre d'unes lluites que tenen uns paràmetres en certa manera similars

que tinguérem al nostre país fa alguns anys. Hem vist que hi ha un debat molt interessant sobre com formar i organitzar el moviment i amb quins actors i mitjans, i pensem que nosaltres també podem aprendre. Més encara en situacions com l'actual en què la repressió ens obliga a renovar-nos constantment i hem de veure què es mou per tenir presents altres vies i com plantejar els problemes futurs que es puguin donar.

Quina percepció hi ha a Euskal Herria de la realitat política als Països Catalans?

Hi ha molt desconeixement i també falta de formació. Moltes vegades es tendeix a reduir els Països Catalans al Principat, una situació que condiciona molt el concepte de territorialitat.

Un fet que també crida molt l'atenció a Euskal Herria és el de la forta atomització en el moviment independentista català, encara que pel que hem parlat, aquesta carència sabem que s'in-

tena solucionar. Pensem que l'atomització, segurament ha condicionat o limitat la capacitat de desenvolupar el treball independentista. Aquesta podria ser una característica molt cridanera.

Després, també a nivell polític, caldria ressenyar el sorgiment de les CUP i del debat de l'autodeterminació. A Euskal Herria es va seguir amb molta atenció com es duia el debat sobre l'estatut, perquè encara que l'esquerra abertzale veiera que era un procés autonomista o almenys no en les claus on nosaltres ens movem, resultava útil per vore els límits que es posa l'Estat en aquesta qüestió. Aquest fet va centrar moltes mirades.

El tema de les CUP també es va seguir amb interès, on a més s'ha vist la implicació de gent de les CUP en la xarxa Guernica, una xarxa de contactes de càrrecs institucionals. Aquesta implicació de la gent de la CUP en la xarxa Guernica s'ha vist amb molta il·lusió.

LA REMATADA

Al servei dels promotors i constructors

LLORENÇ BUADES PALMA

El secretari del col·lectiu de tècnics del Ministeri d'Hisenda, José María Mollinedo, va alertar el primer semestre de 2008 de la prescripció de 300, 54 milions d'euros en impostos procedents d'operacions opaques efectuades per empreses constructores de Balears el 2003. Aquesta xifra supera el pressupost anual de 293 milions d'euros del que disposa el Consell de Mallorca.

L'Agència Tributària figura entre els creditors del Grup Drac per un import de 3,6 milions d'euros, corresponents a diversos ajornaments del pagament d'impostos. En total són 5,4 milions els que Drac deu a l'Agència, al Govern i a Cort.

El deute de Drac amb les administracions, suposa un import superior al destinat per a l'Àrea de Rehabilitació Integral de 450 habitatges a la barriada de la Soledat i al Polígon del Llevant, que tindrà per a les administracions un cost superior als 5 milions d'euros.

La consellera Dubon (ERC) reconeix que just es recapta un 30 per cent de les sancions que el Consell imposa a projectes urbanístics il·legals, i a més els enderrocaments de les obres no es produeixen.

La tolerància de les administracions amb els constructors és excessiva, quan tenen importants incentius fiscals, concedits pel Govern espanyol en relació a la construcció d'habitatges protegits.

Fa poc que el Govern ha comprat 118 pisos de protecció oficial a Inca, Sa Pobla i Santa Margalida per més de 18 milions d'euros. Però ara mateix no hi ha diners ni per comprar els habitatges de protecció oficial com es demostra al Pil·larí, on de 42 concessions, els bancs i caixes només han admès préstecs a vuit, de manera que s'haurà de fer un nou concurs "per a persones solvents".

No és fàcil recol·locar als treballadors de la construcció. La indústria, en gran mesura dependent de la construcció ha perdut 900 treballadors en un any. Els sectors industrials independents com el calçat i el moble han perdut milers de treballadors els darrers anys, i tenim la perspectiva de desfetes d'ocupació a Spanair, Futura, Ryanair i al personal d'IB3.

Les inversions promeses per el partit del Govern espanyol que ens arrabassa el 14% del PIB no arriben. L'agudització de l'atur, la corrupció i la carestia de la vida, que són les preocupacions principals de la ciutadania ara mateix, pesaran com una llosa el proper hivern.

coordinadora obrera sindical

OS

WWW.SINDICAT-COS.ORG

ger

ENTITAT CULTURAL I ESPORTIVA

AVANÇADA 114 D. 195. RIFRS I CARRAF. 06510

TEL: 971 31 11 11

cup

Candidatura d'Unitat Popular de Molins de Rei

Adreça local: C/ Verdaguers 62, 08750 Molins de Rei

Telèfon: 615 603 425

Correu: molins@cup.cat

www.molins.cup.cat

CvFE LISBOA

dr. collados

De Salsès a Guardamar i de Fraga a Maó: **Bona Festa Major!**

POBLENOU

14, 19 i 20 SET.08

Answer Bastoners Cercatasques
Reggae Gastronomia Filibusters
Cultura Naraina Països Catalans.

Tota la info a www.poblenou.org